

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Sau khi cưới hỏi xong, mặc dầu đã dọn về ở chung trong nhà chú Bảy, Tư Cầu vẫn còn ăn cơm và nghỉ trưa ở ngoài chòi rẫy. Mỗi ngày con Thắm vẫn bưng thúng cơm ra đúng y như lệ cũ, và có khác ở chỗ là từ đây hai người có thể ung dung trèo lên chòi trò chuyện mà không cần phải giữ ý tứ gì nữa...

Một bữa nọ, Tư Cầu cùng Thắm ngồi vắt vẻo trên sàn chòi cao nhìn trời nhìn đất. Gió đồng thổi lồng lộng làm tung bay mái tóc xõa của Thắm. Nó bỗng níu tay Tư Cầu hỏi:

- Mau quá hé anh Tư?
- Cái gì mà mau?
- Coi, anh này dễ quên quá! Thì từ ngày đám cưới của tụi mình đến nay lật đặt đã trên ba tháng rồi chớ phải ít ỏi gì sao!
- Ờ phải há!

Tư Cầu quay qua âu yếm nhìn kỹ gương mặt hơi xanh xao, hơi hốc hác một cách thật... khả ái của người vợ mới cưới... Liếc thấy Tư Cầu nhìn nhìn chằm chằm, con Thắm mắc cỡ hỏi:

- Bộ lạ lắm sao mà ngó người ta dữ vậy?
- Tư Cầu đưa tay mân mê một bên quầng mắt hơi trũng của vợ:

- Lóng rày em hơi ốm đó nghen!
- Con Thắm vội thò tay vô túi móc một chiếc gương tròn ra soi mặt rồi xèn lèn đắp nhẹ vào lưng chồng:
- Tại anh đó đa! Phải bây giờ em xấu hơn trước nhiều hông? Điệu này, anh chê em mấy hồi!

- Tư Cầu tình tứ ôm lấy vai vợ:
- Em bây giờ mới... đáng mê hơn trước nhiều.

- Con Thắm giơ tay vả nhẹ vô miệng chồng:
- Cái miệng anh nói leo lẻo vậy chớ ăn thua khi gì?

- Tư Cầu làm bộ nghiêm răng hàm dọa:
- Muốn ăn thua lắm hả: thì đây nè...

Vừa nói anh ta vừa ôm chặt lấy Thắm rồi ghì xuống sàn tre trong lúc con này thụi đấm ngất véo tứ tung một cách... chiếu lệ lên lưng của chồng và miệng thì đã đót kêu la:

- Anh quỷ! Ui da, đau người ta thấy mồ nè!

- Tư Cầu mau miệng hỏi lại:
- Đâu! Đâu đâu anh mắc thường cho? Ở đây hả?

- Con Thắm lại kêu ré lên:
- Á... nhột thấy mồ!... Anh này kỳ thấy bà!

Tư Cầu thích chí cười xòa...
Bỗng mấy tiếng đại bác nổ liên tiếp nhau từ phía xa xa vắng lại như những tiếng trời gầm khi sắp chuyển cơn mưa...

Tư Cầu vội ngóc đầu lên nghe ngóng rồi từ từ rút tay ra ngồi nhồm dậy.

- Con Thắm nặng giọng hỏi:
- Gì vậy anh?

- Tư Cầu thầm thì đáp:
- Em có nghe tiếng súng lớn bắn đó hông? Cha, hông biết đụng độ ở miệt nào gần đây mà hồi bùng sáng tới bây giờ nghe súng đủ cỡ nổ rền hoài...

- Con Thắm nhăn mặt:
- Ý trời ơi, thì lâu lâu nghe súng nổ là việc thường chớ có cái gì lạ đâu mà coi bộ anh thấp thỏm hoài hông biết!

Đoạn nó vói tay níu lấy vạt áo chồng giật giật:

- Thôi nằm xuống... nghỉ lưng một chút nữa đi anh! Nó có nổ ở đâu thì thầy kệ mồ nó chớ ăn nhập gì tới mình...

Tư Cầu gạt nhẹ tay vợ ra và ló đầu ra ngoài cửa chòi chăm chú nghe ngóng:

- Ý cha bây giờ nổ dũ ghen em! Toàn là súng máy không hà!

Con Thắm thờ dài rồi bò rột dậy:

- Anh sao có cái tật lớn quá! Mình cốt giữ làm sao cho yên thân để mần ăn, súng nổ ở tí mú đâu đâu mà anh cũng chộn rộn làm chi vậy?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng:

- Người ta đánh giặc ầm ầm ở đó mà mình ngồi khoanh tay ở đây nghe khan thì... nôn ruột quá! (liếc thấy vẻ mặt ngờ ngác của vợ, Tư Cầu lắc đầu thờ dài rồi dịu giọng nói tiếp) Mà anh có cất nghĩa ra em cũng... hồng hiểu đâu! Nó kỳ lắm em à! Em chưa từng đánh giặc lần nào nên em hồng biết, chớ bây giờ mỗi khi anh nghe tiếng súng nổ, anh làm như thấy nhớ ông bà vải gì á!

Con Thắm xụ mặt xuống:

- Cái điệu này anh ở đây hồng bèn đâu! Em biết trước mà!

Tư Cầu gượng cười nắm lấy tay vợ:

- Coi, có cái gì đâu mà mặt mày chầu bệu vậy? Cái gì mà hồng bèn?

Con Thắm ngó mông về phía chân trời xa tít:

- Em nói đâu thì có đó, để nữa rồi coi...

Tư Cầu muốn ôm chầm lấy vợ để tìm lời an ủi, nhưng rồi anh ta vẫn ngồi yên không nhúc nhích với dáng điệu của một kẻ đã làm một điều gì phạm lỗi mà lại bị bắt tại trận... Có tiếng nói chuyện lào xào ở cuối mấy giò khoai mì ở bìa rẫy, rồi một tốp người mặc đồ đen vai mang súng ống xăm xăm đi thẳng lại phía nhà chòi.

Con Thắm khều Tư Cầu hỏi nhỏ:

- Ai đi đâu mà rần rần vậy anh?

Tư Cầu nghển cổ lên lấy bàn tay che trên mắt để khỏi bị chói nắng:

- À, chắc mấy anh em trong bộ đội đi ngang qua vùng này mà!

Con Thắm vội ngồi thụt vào trong, và níu áo chồng kéo vô:

- Anh ló ra ngoài làm chi vậy hồng biết! Họ đi lợi phía mình đó ghen!

Tư Cầu gỡ tay vợ ra và lần bước xuống thang tre. Vừa lúc ấy đám người lạ mặt cũng đi trờ tới.

Một người trong bọn chạy a lên trước và quơ tay reo la:

- Ủa anh Tư!

Tư Cầu nheo mắt để nhìn kỹ người gọi mình rồi cũng chạy lại ôm chầm lấy người ấy:

- Ý trời anh phó! Anh đi đâu mà lạc lên tới đây hả?

Anh kia quay lại chỉ về phía anh em đang đứng xung quanh tò mò ngắm nhìn hai người:

- Tui đi với anh em đây nè! Cha hôm nay tây nó bố ở miệt tụi tui dũ quá nên hồi sáng tới giờ chạy thực mạng qua bên này đây.

Tư Cầu gật gù:

- Hèn chi tui nghe nổ dũ quá! Anh ở miệt nào vậy anh Phó?

- Tụi này đóng lang bang ở miệt Tân Châu, Hồng Ngự... (rồi anh ta mỉm cười nói đùa) Mà bây giờ tui là "trưởng" chớ không còn là "phó" như hồi anh còn ở dưới đâu ghen!

Tư Cầu vỗ mạnh vào vai anh ta:

- Anh giỏi đa! Mà sao lại lên trên này?

- Còn anh, sao anh lại tấp vào đây? Hồi anh đi, tui tưởng anh đông trở lên Sài Gòn rồi chớ!

Tư Cầu nhún vai:

- Lên trên làm khi gì...

Anh "phó" vội kêu lên:

- Mà thôi, gặp anh ở đây... tụi này kẻ như trúng mồi đi! (rồi anh ta thân mật hạ giọng nói tiếp) Hồng nói giấu gì anh, từ hồi sáng tới giờ tụi này chưa có hột cơm hột cháo gì dần bụng hết nên đưa nào đưa này dấy đói rã ruột...

Tư Cầu cười xòa:

- Sao mấy cha hồng nói liền! Tại đây thì không có gì hết nhưng để tui kêu... vợ tui chạy rút vô nhà nấu bậy một vài nồi khoai đem ra cho mấy anh ăn đỡ.

Anh "phó" trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ý cha, có vợ nữa rồi hả? Cha nội này giỏi quá ta! Cái điệu này anh tính mọc gốc mọc rễ luôn ở xứ này rồi còn gì!

Tư Cầu nhún vai:

- Thì... phải lo mần ăn chớ sao anh! (đoạn anh ta hướng lên phía trên chòi gọi lớn) Em ơi, xuống đây có

người quen đây nè!

Con Thắm e thẹn bước xuống thang và khẽ gật đầu chào mọi người. Tư Cầu sốt sắng giới thiệu anh “phó” và những người khác:

- Nè em, anh này đây là người cùng xứ với anh đó, còn mấy anh em kia... bây giờ kể cũng như... anh em quen hết đi!

Cả bọn nhao nhao lên:

- Phải đa!

Anh “phó” kín đáo liếc sơ qua con Thắm rồi vỗ mạnh vào vai Tư Cầu, cười giòn khóu:

- Anh... giỏi đa anh Tư!

Con Thắm xẽn lên quay mặt ngó đi chỗ khác.

Tư Cầu vội hỏi vợ:

- Thôi em đi bươn dĩa nhà nấu cho mau một vài nồi khoai bưng gấp ra đây cho mấy anh em ăn đỡ. À, em nhớ gói theo luôn một bánh thuốc Cao Lãnh anh cất trong hũ đó!

Anh “phó” vội dặn chen vô:

- Chị nhớ nấu khoai nhiều nhiều nó nghen chị! Đối với tụi này thì thứ đó không sợ ế đâu!

Con Thắm gượng cười chào sơ mọi người rồi bưng thúng cơm lên đi rút về trong nhà...

Anh “phó” quay qua nói liền với Tư Cầu:

- Anh sao tốt phước quá vậy anh Tư!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Tốt thì... kể ra cũng khá tốt nhưng không được khoái chí như mấy anh.

Anh “phó” trề môi:

- Ý trời ơi, chạy muốn... ra khói đây chớ khoái gì được anh!

Tư Cầu hỏi lại anh ta:

- Hồng khoái chớ sao anh lại tấp vô đó?

Anh “phó” thờ ra:

- Thì ban đầu tui lên trên nhà chú tui ở Tân Châu tính nhờ chú chỉ dẫn cách làm cá mắm kiểng ăn cho qua ngày qua bữa, chớ ở dưới mình từ hồi anh... ra đi rồi xảy ra liên liên nhiều chuyện rắc rối lắm! Tui bịn rịn hoài nhưng rốt cuộc rồi tui coi vèo... chịu đời không thấu nên khơi đi luôn.

Tư Cầu tò mò hỏi thêm:

- Nhưng sao anh hồng lo mần ăn như mọi người khác mà trở lại xấp vô đám anh em đây?

- Thì ban đầu tui cũng tưởng là chuyến này tu bĩ mần ăn được luôn, nhưng rồi lại gặp mấy anh em đây... Ôi thôi, chắc tại cái số mình còn nặng nợ!

Tư Cầu thờ dài:

- Tui cũng đang gặp cái cảnh tương tự như vậy! Hồng biết lúc trước anh có như vậy không, chớ hiện thời mỗi lần tui nghe tiếng súng, lòng dạ tui nôn nao kỳ cục lắm!

Anh “phó” vỗ đùi nghe cái “bốp”:

- Đúng trôn... cái bịch của tui lúc trước! (nhưng rồi anh ta lại nhăn nhó kêu lên) Nhưng anh còn ôm kè kè một cô vợ ngon lành tận mạng như thế kia thì để gì rút ra! Thôi tui hồng dám rủ rê anh đâu, rủ chị Tư chỉ nghe được chỉ chửi tui không còn một tấm da mẹ để!

Tư Cầu chưa kịp trả lời ra sao thì anh ta lại vọt miệng hỏi thêm:

- Bộ anh mới cưới vợ ràng ràng đây hả?

- Ừ, lổi ba tháng nay.

Anh “phó” lắc đầu quây quây:

- Ý thôi, hai anh chị đang còn ở vào cái thời... cụp lạc, mụ nội tui bây giờ xeo anh đi cũng hồng nổi!

Tư Cầu cười tủm tỉm:

- Anh sao coi tui tệ quá vậy anh! Thì để nữa rồi coi!

Đoạn anh ta bước lại cầm một cây cạc- bin bá xếp móc treo trên cột chòi lên để sấm soi.

Anh “phó” hãnh diện bước lại khoe với Tư Cầu:

- Súng này mới nhứt hạng đó anh! Hồi ở dưới mình làm gì có thứ này phải hông anh?

Tư Cầu nâng niu treo khẩu súng trả lên chỗ cũ và khẽ gật đầu.

- Phải rồi. Thứ bá xếp này tui coi bộ gọn bân khoái quá!

Anh “phó” cười xòa rồi chắc lưỡi hít hà:

- Khoái đầu bằng một cô vợ mới nheo nhéo đó anh!
- Tư Cầu giơ tay thụi mạnh vào vai anh “phó” một cái:
- Anh sao cứ nói bông lơn hoài!

Và tự nhiên Tư Cầu đưa tay sờ nơi bụng mình ngay vào chỗ mà trước kia bao giờ cũng có cộm lên cái bá dệp của cây Herstal (khẩu súng ấy Tư Cầu đã gửi lại cho Hai Cang trước khi bỏ lên Châu Đốc). Anh ta ngần ngợ một hồi lâu rồi thờ dãi đưa tay nắn lớp da bụng đã bắt đầu dày mỡ. Anh “phó” để ý liếc nhìn dáng điệu của Tư Cầu và cũng thấu hiểu phần nào tâm trạng của anh ta trong lúc bấy giờ. Anh bèn tìm cách gợi chuyện với Tư Cầu:

- Sao anh, công việc ruộng rẫy ở đây có khá hông?
- Ờ... cũng khá, nghĩa là tui có thể sống già đời mãn kiếp ở đây được rồi.
- Như vậy là... cha đời rồi còn gì nữa!

Tư Cầu mỉm cười chua chát:

- Thì đúng như vậy rồi! Nhưng với tui, tui lại khác... nhiều lúc như thấy... thiếu, thấy nhớ một cái gì...

Anh “phó” thân mật vỗ vai Tư Cầu:

- Buồn chợn buồn căng rồi phải hông?

Tư Cầu cười đáp:

- Chắc cũng đâu đó!
- Thì anh... ráng chịu chớ tui hông dám rủ rê anh đâu, tuy rằng bọn này rất cần một người như anh và nói đây không phải khoe với anh làm chi chớ cái đám của tui coi lơ mơ như vậy mà bảnh lắm nghe!

Tư Cầu tò mò hỏi liền:

- Sao mà gọi rằng bảnh? Không khéo anh chạy ô mò rồi mắc ô mả?

Anh “phó” kiêu hãnh lắc đầu:

- Ai thèm “quảng cáo” với anh làm gì! Tui nói sơ sơ như vậy anh cũng đủ hiểu: tui này hông có “anh lớn” nào ở trên đầu hết, mà quán Tây coi cũng... mát con mắt lắm nghe! (anh “phó” bỗng nghển cổ lên ngó về phía bờ mầu và kêu lên)
- Chị Tư ra tới rồi kìa! Ủa sao chỉ nấu khoai mau quá vậy cà?
- Chắc con vợ tui nó kiếm được thứ gì khác đem ra trước để mấy anh lót dạ...
- Nếu vậy thì... điệu quá!

Con Thắm vừa đến nơi là Tư Cầu hỏi liền:

- Em đem ra món gì đó em?

Con Thắm đặt thúng xuống:

- Tía biểu em mang mấy thứ này ra ngoài này trước đi...

Tư Cầu bước lại ngó xuống thúng và kêu lên:

- Bánh tét, bánh ít mấy anh ơi! (anh ta dầy qua hỏi vợ) Ở đâu mà có sẵn mấy thứ bánh trái này vậy em?
- Mai này trên bác Ba có đám giỗ nên tía lên xin ba mớ để cho mấy anh ở đây dùng đỡ...

Tư Cầu quay qua khoe với anh “phó”:

- Ông già vợ tui đi vận lương cho anh em đó! Anh chưa gặp mặt ông nên hông biết chớ ông điệu lắm nghe!

Anh “phó” liếc nhanh về phía vợ Tư Cầu và nói đùa:

- Tui biết nhiều rồi mà!

Thấy anh em bu lại thúng bánh. Tư Cầu vội hỏi vợ:

- Thôi em chịu khó dia trồng canh mấy nồi khoai đi chớ anh coi bộ ba cái bánh này hông thấm tháp gì đâu!

Con Thắm lại lúi lũi trở về trong nhà... Nhưng đi được một đỗi nó đứng lại ngoác kêu Tư Cầu. Tư Cầu vội chạy đến:

- Gì vậy em?

Con Thắm ngó về phía đám anh em rồi hỏi nhỏ chồng:

- Anh nhắm coi... anh em họ ở đây... ăn uống như vậy rồi có sao không?
- Cái gì mà có sao?
- Rủi có ai... đi mạch cho Tây rồi sao?

Tư Cầu cười đáp:

- Em khỏi lo, nếu Tây nó đi tới đây thì họ cũng đã đồng mất đất rồi!

Con Thắm chắc lưỡi:

- Đã đành rồi, nhưng em nói đây là nói... cho phần mình kìa! Tây vô nó buộc cho mình... chừa chấp, tiếp tế

cho họ rồi sao?

Tư Cầu đành kiếm cách nói gạt ngay:

- Ồ ai đi mạch báo làm chi hồng biết! Ở đây bà con mình là người biết điều hết mà?

Con Thấm cười mui:

- Ừ biết điều! Anh dễ tin như vậy rồi có ngày mang họa đa!

Tư Cầu giơ tay xua xua:

- Thôi bây giờ dầu sao cũng lỡ rồi, em dìu trông coi khoai chín chưa bưng ra đây liền để cho anh em họ ăn xong họ đi gấp là mình... nhẹ lo.

Con Thấm thở dài rồi lủi thủi đi thẳng...

◦ ◦
◦

Tối hôm ấy, trong lúc Tư Cầu đang nằm dài trong buồng, tay gác lên trán, suy nghĩ vẩn vơ thì con Thấm bước vô. Tư Cầu ngẩng cổ lên rồi xê mình nằm nhích qua một bên và lên tiếng gọi vợ:

- Lại đây em?

Con Thấm bước lại đứng bên cạnh chồng:

- Tía kêu anh ra ngoài kia!

Tư Cầu ngồi nhồm dậy:

- Tía kêu anh có việc chi đó em?

Con Thấm cúi đầu đưa tay mân mê cây cột mừng:

- Ai biết đâu...

Thấy điệu bộ của vợ như vậy, Tư Cầu đâm ra thắc mắc thêm:

- Thì có cái gì em nói thẳng ra đi để anh ra ngoài anh còn liệu...

Con Thấm ngập ngừng, một hồi hồi đáp:

- Tía hỏi anh về chuyện... anh tính đi đâu đó...

Tư Cầu có vẻ ngạc nhiên:

- Ai nói cho tía biết mà hay quá vậy cà! Bộ em hả?

Con Thấm lúng túng đáp:

- Thì tía cũng nghe phong phanh đâu đó, nên tía có hỏi em... Mà em không nói trước thì anh cũng phải nói...

Tư Cầu thở dài:

- Ờ phải... Em có thấy... ý tứ của tía ra làm sao hông?

Con Thấm trả lời giọng hơi pha chút lầy đưng:

- Anh khỏi lo... cái gì tía cũng bình anh hết mà! Thôi anh ra ngoài cho mau hông thôi tía đợi...

Tư Cầu lặng lẽ bước ra nhà ngoài... ... Thấy Tư Cầu ló ra, chú Bảy đã vội lên tiếng gọi anh ta:

- Lại ngồi đây chơi Tư!

Tư Cầu liếc mắt thấy có cả thiếu Bảy ngồi đối diện với chồng ở chỗ bộ trường kỷ đặt giữa nhà. Tự nhiên, anh ta đâm ra “khóp”. Chú Bảy lại đưa tay ngoắc anh ta:

- Lại xích đây nè Tư... tía có chuyện này muốn hỏi thăm con một chút.

Tư Cầu ké né ngồi lên chiếc ghế “đầu” gần đó rồi rụt rè hỏi lại:

- Dạ... việc chi vậy... tía?

Chú Bảy thản nhiên hỏi anh ta:

- Ờ tao nghe nói mày tính đi đâu đó Tư?

Tư Cầu ấp úng thưa:

- Dạ... con tính qua thăm mấy người anh em bạn ở bên miệt Tân Châu...

- Phải mấy chú em ghé trong chòi hôm trước hông Tư!

- Dạ phải.

- Mày đi ở bên rồi tính chừng nào dìu?

- Dạ dìu liền mà tía! Nếu trễ lắm thì năm ngày, một tuần lễ là cùng...

Thiếu Bảy bỗng lên tiếng:

- Tư à, lóng này má nghe nói đường xá trắc trở lắm chớ hồng phải như hồi trước đâu. Con nhảm có cái gì cần... thiệt cần thì hãy đi...

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ, sẵn lúc này rầy bái gì cũng xong xuôi rồi nên con tính thả qua bên thăm anh em chơi và nhơn tiện xem

coi có cái gì có thể mua bán mần ăn thêm hông...

Chú Bảy cười xòa:

- Thôi đi, cái bộ của mày mà mua bán khỉ gì! Người ta miệng bằng tay, tay bằng miệng còn chẳng ăn thua gì nữa là mày! (rồi chú Bảy nghiêm giọng hỏi tiếp) Cái điệu này tao coi bộ mày tính cái gì nữa chắc? Mày tính theo mấy anh em đó sao Tư?

Tư Cầu lúng túng chưa biết trả lời làm sao cho xuôi thì Thiêm Bảy đã nói chen vô:

- Nè con Tư, con ở đây như vậy là được lắm rồi, vậy mà con còn tính bay nhảy đâu nữa? Bây giờ con có vợ có con rồi chứ đâu còn long chong như trước...

Chú Bảy sốt ruột gạt ngang:

- Bà để tui nói với thằng cũng được rồi mà! (đoạn chú dạy qua hỏi con rể) Tư à, tao tuy đứng vào vai cha mẹ, và chuyện đời gì khác thì tao rành hơn mày thiệt, nhưng còn cái chuyện nước, chuyện nhà thì tao chưa chắc đã hơn mày! Vậy mày nên nghĩ kỹ mọi lẽ thiệt hơn, nếu thấy cần vừa giúp được người ta được chút đỉnh gì thì mày cứ lo liệu... Tao không cản mà cũng không nài ép cái gì hết...

Tư nãy giờ con Thắm đứng dựa gốc cột gần đó nghe chú Bảy nói như vậy vọt miệng cự nự:

- Tưởng tí nói cái gì chứ tí đẩy đưa xúi bỉnh ảnh như vậy thì kể cũng như không!

Chú Bảy quát mắt quát tháo:

- Ai biểu mày xía miệng vô đó hả? Tao nói để thầy kệ tao, mày với má mày cứ làm tài khôn tài khéo hoài hê!

Thiêm Bảy chắc lưỡi:

- Coi coi... cái gì mà có tui ở tròng đó! Mà con nhỏ nó nói vậy bộ hồng phải sao?

Tư Cầu vội nói chen vô:

- Dạ thưa tí má, con mới định qua thăm mấy ảnh thôi chứ chưa có tính gì về chuyện đi hay là ở hết. Mà ví dầu con có qua bên... mần ăn đi nữa thì con cũng đi đi dìa dìa hoài... Đây với đó gần xịch chứ có xa lắc xơ lơ gì...

Chú Bảy thờ ra:

- Mày nói như vậy nghe cũng phải, nhưng theo tao nghĩ thì mày cũng nên cân nhắc cho kỹ... bè gì thì bây giờ mày cũng có vợ chình ình ra đó... Và không phải tao muốn trừ ẻo chứ mày chắc dư hiểu, trong buổi giặc giã, súng đạn này, cái chuyện sanh tử nó... nhấp nháy thiệt hồng biết đâu mà lường trước được...

Tư Cầu trả lời nho nhỏ:

- Dạ, cái đó con biết rồi...

Thiêm Bảy đang xĩa thuốc vội ngừng tay lại:

- Con biết thì để má nói thêm cho con nghe: con vợ con nó còn nhỏ lắm, mà hai đứa bây cũng mới ăn ở với nhau ràng ràng đây... con nên nghĩ đến chỗ đó một chút... Con Thắm, dầu hèn cũng thế, không đến nỗi gì tệ hại như thứ đàn bà khác nhưng con cũng phải... nghĩ xa: con vợ con nó còn khờ lắm, mà con phải biết, người ta khôn ba năm đại một giờ, đàn ông con trai bây giờ quý quá tinh ma... con đi bỏ nó ở nhà một mình nếu mai kia một nọ rủi có chuyện gì... đổ bể tùm lum lên... thì con đừng trách ai hết nghen!

Con Thắm mắc cỡ lên tiếng can nhần má nó:

- Má sao nói kỳ quá! Má làm như con hư thói đời nào vậy!

Chú Bảy cũng nói chen vô:

- Bà sao bữa nay ăn nói hàm hồ quá. Nó cự bà như vậy là đáng lắm!

Thiêm Bảy rướn giọng lên:

- Thì ông cũng phải để tui nói... phòng xa cho thằng Tư nó biết để sau này nếu có chuyện gì nó khỏi eo sèo với mình được.

Thiêm Bảy lại hướng về phía Tư Cầu tiếp lời:

- Đó là một lẽ, còn cái lẽ thứ hai nữa, như tí mày ông nói hồi nãy đó, rủi mày... bị bắt bớ tù tội hay là bị... tai nạn gì khác, rồi mày bỏ con vợ mày cù bơ cù bất hay sao?

Tư Cầu ấp úng tìm lời nói đỡ:

- Dạ... bè gì cũng còn tí má ở đây.

Thiêm Bảy sáng giọng:

- Tao với tí mày sống đời ở đây hoài sao? Còn hai đứa nhỏ nữa chi? Tao lo cho hai đứa bây nên vợ nên chồng rồi bây giờ đến lượt tui bây chứ!

- Dạ...

Chú Bảy vội lên tiếng bảo Tư Cầu:

- Thôi, tía kêu con ra đây để hỏi thăm có một chút đó, bây giờ con vào nghỉ đi... rồi có cái gì khác con cho tía hay sau...

Tư Cầu e ấp đứng lên:

- Dà... tía má ngồi chơi...

Và anh ta len lén rút vào buồng. Con Thắm đứng xớ rớ ở đó một hồi rồi cũng theo anh ta vô luôn. Tư Cầu chưa kịp hỏi han gì thì con Thắm đã nói chặn trước:

- Đó anh thấy hông!

Tư Cầu có vẻ chững hững:

- Thấy cái gì?

- Chớ bộ anh hông nghe má nói đó sao?

Tư Cầu thở ra:

- Có chớ sao không! Má nói như vậy cũng... phải (nhưng rồi anh ta hóm hỉnh hỏi lại) Mà em có nghe tía nói đó hông?

Con Thắm bước lại ngồi xuống cạnh giường:

- Ôi, em dư biết mà! Ông già ông bao giờ mà ông chẳng bình anh! Anh... con ruột, con riêng của ông chớ em thì ăn thua gì!

Tư Cầu cười xòa, đưa tay véo nhẹ vào bắp vế non của vợ... Nghe con Thắm kêu “ái ái”, Tư Cầu vừa kéo vợ nằm xuống vừa vói tay bụm lấy miệng nó:

- Tía má còn thức ở ngoài kia bà!

Con Thắm ngóc đầu lên ngó qua cửa buồng:

- Thức đâu anh chỉ coi! Đèn đuốc ở ngoài tắt ngóm hết rồi!

Tư Cầu cũng nhồm dậy:

- Thiệt hả?... Vậy thôi hai đứa mình cũng tắt đèn đi chớ chong làm chi... chói mắt thấy mò!

Con Thắm bước xuống chõng rồi quay lại nhìn Tư Cầu với cặp mắt hoài nghi:

- Chói mắt thiệt hay chói mắt... gì đó?

Tư Cầu cười lớn lên hỏi:

- Thì... tắt đèn đi bà...

Con Thắm mỉm cười lắc đầu rồi dình dàng đi lại chỗ để cây đèn chong. Nó từ từ kê miệng cho gần phía trên đầu ống khói rồi thổi nhẹ nhẹ... Ngọn đèn chao qua chao lại một hồi trước khi tắt hẳn...

... Con Thắm vừa hát vừa phui tay Tư Cầu xuống vừa cần nhàn:

- Để người ta bỏ mừng xuống đàng hoàng coi được hông?

Tư Cầu làm bộ chắc lưỡi liên liền:

- Thây kệ... bỏ đại xuống đi mà!

Con Thắm ngả lưng nằm xuống chõng và còn nói mát một câu:

- Xí, làm nôn tới để ít bữa nữa đi hén! Bộ người ta hông biết sao!

Tư Cầu khúc khích cười bên tai vợ:

- Thì biết đây nè!

Con Thắm định nói nữa như chỉ ú ớ thêm vài tiếng trong miệng rồi im bật...

Tư Cầu cất tiếng gọi nhỏ nhỏ:

- Em! Em... ngủ rồi hả?

Con Thắm thở hắt ra một hơi dài rồi rên “ư ư” như người mới ngủ.

Tư Cầu khỏi phải hỏi thêm một câu nào nữa...

... Anh ta bỗng đâm ra hơi bực mình khi nhận thấy phía nhà trong, nhà ngoài yên lặng quá chừng. Yên lặng đến nỗi, tiếng mấy con mọt đang khoét thanh tre trên đầu chõng của cặp vợ chồng mới cưới nghe rõ mồn một... Chiếc đồng hồ chuông treo trên vách ngoài gian nhà giữa đã hai lần đổ kiếng: lần mười lăm phút, rồi một lần nữa giờ...

Tư Cầu quơ kéo chiếc mền còn xếp nguyên làm tư để ở phía đầu giường xuống, mở ra rồi nhẹ nhàng đắp lên mình vợ... Như sự tỉnh, con Thắm cất giọng ú ớ kêu chồng, giọng nhừa nhựa, nửa như si mê, nửa như môi mệt:

- Anh Tư đâu... hả anh...

Vừa hỏi, con Thắm vừa quơ tay sờ soạn lên ngực lên mặt, lên tóc Tư Cầu rồi buông thõng xuống sạp

chống... như đã mòn sức, và sải tay ngủ liền ngay theo đó. Ánh trăng khuya đã bắt đầu rọi nghiêng nghiêng qua mấy kẽ hở của tấm vách ván “bổ kho”. Tư Cầu, một tay chống lấy đầu mãi mê lặng nhìn vợ đang ngủ say... và bất giác anh ta cất tiếng thở dài.

... Hai hôm sau Tư Cầu ra đi.

◦ ◦
◦

Tư Cầu sang thăm anh “phó” được vài hôm thì quay trở về... để rồi lại đi nữa. Bẵng đi hơn ba tháng sau, Tư Cầu lại lò mò về thăm nhà. Hôm ấy, cả chú thím Bảy lẫn hai người con trai đều đi vắng và chỉ có con Thấm ở nhà. Tư Cầu hỏi hộp đẩy cửa rào bước vô. Tiếng con chó vừa sủa vừa tru mừng Tư Cầu làm cho con Thấm đang ở sau bếp phải chạy ra, và khi giáp mặt với chồng nó bỗng khóc òa lên.

Tư Cầu lúng túng níu tay vợ dắt vô nhà:

- Trời ơi, anh dìu em không mừng sao lại... khóc muối mặn như vậy. Tía má và mấy em đâu mà nhà cửa gì vắng hoe vậy?

Con Thấm không chịu trả lời mà chỉ đưa vạt áo lên vừa lau nước mắt vừa sụt sùi. Thấy vậy, Tư Cầu hơi chột dạ:

- Coi, có việc gì mà sao anh hỏi em cứ nín khe vậy? Nói cho anh nghe đi em!

Con Thấm lại hít mũi rồi bù lu bù loa kể lể:

- Chuyện gì nữa bây giờ! Ai biểu anh đi mất biệt cả năm sáu tháng nay...

Tư Cầu vội đính chánh:

- Coi, em đừng nói quá lớn, mới có ba tháng là nhiều.

Con Thấm cự nự:

- Bộ anh nói ba tháng hồng đủ lâu hả? Bị anh tưởng như vậy nên anh bỏ “tui” luôn cũng phải?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Cái gì mà bỏ! Anh có nhắn tin dìu, bộ hồng ai nói lợi với em sao?

- Hừ, nhắn tin mà đủ à! Anh chỉ lo đi cho sướng chó chẳng kể gì tới vợ con ở nhà hết!

Tư Cầu mỉm cười chỉ vào mặt mình:

- Đây em làm ơn nhìn kỹ coi anh đi có sướng hông? Có bữa lợi rùng lợi bụi từ sáng tới chiều chẳng có hột cơm trong bụng...

Con Thấm nhăn nhó kêu lên:

- Ý chèn đét ơi, anh làm cái gì mà đến đổi ốm nhom và đen thui vậy nè! (nó vừa kêu vừa đưa tay sờ lên một bên má hóp của chồng)

Tư Cầu nhún vai phân bua:

- Thì đó, em coi anh có sung sướng gì đâu... cực khổ thấy mò!

Con Thấm quắc mắt lên:

- Cực khổ vậy mà còn ham! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ hiểu là anh... chỉ nghĩ tới cái gì... riêng của anh thôi. Còn em, anh hồng thềm lo cho chút xíu nào hết. Bộ anh nói em bây giờ cũng còn như thời con gái hoài hoài sao?

Tư Cầu áp ứng đáp:

- Đành là như vậy nhưng... giặc giã này... vài ba năm rồi cũng hết chứ bộ có hoài hoài sao! Em thì còn ở đó lâu...

Con Thấm, mắt đỏ hoe, cũng phải bật cười:

- Xí, anh làm như sợ... mất một dịp hiếm có lắm vậy!... Giặc giã thì để cho thiên hạ tây tà họ muốn quánh nhau gì đó thì quánh, mắc mớ gì tới mình...

Tư Cầu vội nói gạt ngang:

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ em làm ơn nói chuyện nhà cửa cho anh nghe coi được hông!... À, tía má và thằng Ba, thằng Tư đi đâu vắng hết vậy em?

- Ở, tía má và mấy đứa nó đi chợ hết rồi.

Tư Cầu quàng một tay lên vai vợ và diu đi:

- Thôi mình vô trong này... chứ hồng thôi người ta nhớ quỳnh đây nè!

- Xí!

Bước tới cửa buồng, Tư Cầu dừng lại hất hàm hỏi vợ:

- Có chứa thằng cha nào ở trong hông vậy?

Con Thắm hất tay anh ta rớt xuống:

- Nói bậy nà! (rồi nó lại mỉm cười) Mà rùi có thằng cha nào ở trong thì anh cũng ráng chịu, chớ ai biểu anh bỏ người ta ở nhà một mình làm chi!

Vào tới trong buồng, Tư Cầu liền ôm choàng lấy vợ vào lòng, nhưng con Thắm vội ẩy anh ta ra và kêu lên:

- Anh mang cái gì mà còm cộm...

Tư Cầu “à” lên một tiếng, thọc tay vô trong lưng quần móc ra một khẩu súng lục, nhét liền trở lại ra phía sau lưng, rồi xẻn lẻn phân trần với vợ:

- Anh hông muốn đeo theo, nhưng anh “phó” ảnh nài ép... để phòng thân khi đi đường...

Con Thắm có vẻ đăm chiêu:

- Anh đem thứ đồ quý ấy dìa nhà làm gì...

Nhưng khi liếc thấy Tư Cầu đứng sượng lại đó, con Thắm đâm ra thương hại. Nó bước lại sát bên Tư Cầu và tỳ người lên ngực chồng rồi mỉm cười nói một câu mập mờ:

- Hồi nãy anh dất cây súng trước bụng, em sợ... cần nó quá!

Tư Cầu chụp lấy vai vợ lắc nhẹ mấy cái:

- Em sợ... cần nó! Bộ em...

Con Thắm mỉm cười tiếp lời:

- Anh này thiệt hông để ý gì tới vợ con hết ráo! Em có... bầu trên bốn tháng nay rồi đó!

Tư Cầu buông thõng tay xuống, vẻ mặt ngờ ngác:

- Bộ... thiệt vậy hả? Sao trước đây em hông nói?

- Mắc cỡ thấy mờ mà nói khi gì!

- Coi, có chồng thì có con chớ bộ... nằm chiêm bao rồi mang bầu được hay sao mà mắc cỡ!

Con Thắm phát nhẹ vào vai chồng:

- Ở lãng òm! Nhưng... mình ăn ở với nhau mới rành rành đây mà lại có con liền...

Tư Cầu làm mặt nghiêm:

- Thì có người... nhảy, người hông nhảy...

Con Thắm vội xô anh ta qua một bên:

- Nghỉ anh đi! Cái miệng anh giỏi nói xàm hoài!

Tư Cầu bước lại nắm lấy tay vợ dẫn đến ngồi xuống mép giường rồi dịu dàng hỏi:

- Trong mình em bây giờ ra sao? Em thấy có khỏe mạnh hay là... có cái gì khác hông? Anh nghe người ta nói đàn bà... ốm ghen...

Con Thắm tươi cười lắc đầu:

- Anh khỏi lo, em khỏe mạnh như thường chớ không có sao hết. Mà có má ở đây thì em vững bụng lắm!

Tư Cầu ngập ngừng hỏi:

- Bộ... tía má hay rồi hả?

Con Thắm khế gật đầu rồi hỏi lại:

- Sao đó anh?

- Cha cái điệu này chắc ông bà chửi anh tắt bếp!

Con Thắm lắc đầu lia:

- Hông có, hông có đâu. Tía thì... một phe với anh rồi, còn má, tuy má... hay lách chách cái miệng chớ má cũng thương anh lắm.

Tư Cầu chép miệng thờ dài:

- Thiệt anh cứ làm khổ hết người này đến người nọ hoài...

Con Thắm vội nói khỏa lấp đi:

- Thôi chuyện đó dẹp qua một bên cho rồi! Bây giờ anh đưa bàn tay đây!

Tư Cầu nhượng mắt lên nhìn vợ, rụt rè chìa bàn tay mặt ra rồi thắc mắc hỏi:

- Đây nè... mà chi vậy em?

Con Thắm cầm lấy bàn tay đen rần, mân mê mấy chỗ chai cứng rồi rướn giọng:

- Bàn tay nào... lương thiện, hiền khô... bàn tay nào hông có... bóp cò súng hả?

Tư Cầu phì cười đưa bàn tay trái ra:

- Đây đây... bàn tay này nè!... Mà chi vậy em?

Con Thấm gật gù như tỏ vẻ bằng lòng rồi kéo lấy bàn tay của chồng đặt nhẹ lên bụng mình, rồi hăng hái nói một hơi:

- Đó đó! Anh “thấy” nó đập hông! Chắc con trai hén anh?... Thằng này chắc nữa nó liếng khỉ lắm!
- Tư Cầu ra vẻ nghiêng tai nghe ngóng, rồi tự nhiên anh ta đâm ra mắc cỡ rụt tay lại. Thật tình thì anh ta cũng chưa thấy “nó” đập ở đâu hết nhưng cũng trả lời vợ bằng một giọng thật quả quyết:
- Ờ... thằng nhỏ đập dữ há! Em hông lên chợ hốt vài thang thuốc dưỡng thai uống... và ráng lo tắm bổ...

Con Thấm nói gạt ngang:

- Ý hông nên đâu! Con so mà anh! Má còn bắt em làm suốt ngày không hở tay để nữa để sanh.

Tư Cầu gật gù:

- Ờ phải há!

Nhưng rồi anh ta chép miệng ngồi thừ ra nhìn vợ. Con Thấm gượng cười hỏi chồng:

- Sao khi không anh... bí xì vậy?

Tư Cầu rầu rầu đáp:

- Đây rồi nữa em mang cái bụng ì ạch, rồi đến lúc bể bầu... anh cũng đâu có ở nhà!

Con Thấm thở dài:

- Thì em cũng đành chịu vậy chứ biết sao!... Mà tại anh hông muốn ở nhà bên cạnh vợ con chứ có ai cản trở anh đâu!

Tư Cầu lúng túng hết ngó lên trên nóc nhà rồi nhìn xuống dưới nền đất, trả lời xụi lơ:

- Thôi... bề gì anh cũng trót hén với anh em người ta rồi...

Con Thấm nổi nóng:

- Phải đa! Anh lỡ hén với người ta thì anh ráng giữ, còn lỡ hén với em thì anh cho... lỡ luôn!
 - Em đừng nói vậy... tội nghiệp anh... Bây giờ em có chửi mắng gì anh cũng... hông dám nói gì, nhưng anh xin gát một điều: em đừng để bụng lo buồn quá... hông nên. Như vậy nó có hại... cho cái thai lắm!
- Nghe Tư Cầu nói như thế, con Thấm đâm ra mũi lòng thương hại. Nhưng vẫn giữ giọng trách móc:
- Hông biết anh nghĩ sao mà anh bỏ đi ngang như vậy! Hông có anh vô trông rồi nước mình... hông độc lập được sao? Đó anh coi, anh đi mấy tháng nay rồi có cái gì khác hông?... Thì cũng... súng nổ, cũng Tây bố, cũng tản cư... Như vậy thiếu một mình anh cũng chẳng sao hết mà!

Trước lý luận “chắc nịch” ấy của vợ, Tư Cầu chỉ có nước thở dài. Anh ta gãi tai tìm lời giải thích cho vợ hiểu quyết định của mình nhưng rốt cuộc rồi cũng đành... nhún vai nói gạt ngang:

- Ồi em là... đàn bà thì đâu có hiểu mấy chuyện đó! Em thấy một mà không thấy hai... Nếu ai cũng nói như em hết thì... chỉ còn nước sống trở lại cái kiếp tôi mọi như ông bà mình hồi trước.
- Thì ông bà mình cũng sống sờ sờ, vợ chồng con cái đề huề chứ bộ..

Tư Cầu nhăn nhó chận lời:

- Thời buổi này mà em nói như vậy người ta cười chết. Về cái chuyện anh... làm đó, tuy bây giờ em chưa thấy gì, nhưng lâu ngày chầy tháng thì nó cũng phải... nhúc nhích cục cựa chứ!

Con Thấm trề môi:

- Ai có cười thì em ráng chịu, chứ em có chồng có con em hông muốn để rời đi đâu hết! Em lo cái gì có trước mặt, chứ em hông thèm lo... chuyện bá vợ thiên hạ!

Tư Cầu thở ra:

- Nói với em riết rồi thế nào cũng có... cãi lộn! (đoạn anh ta nắm lấy tay vợ) Mà thôi, hông thèm nói mấy chuyện đó nữa, lâu ngày dia thăm em thì phải... vui lên mới được.

Con Thấm ngó thẳng vào mặt chồng:

- Bữa nào anh đi nữa đây?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

- Thì... vài ba bữa nữa...

- Coi, sao gấp dữ vậy? Sao anh hông nói với họ anh dìu lâu lâu một chút. Cái điệu này đến chừng em nằm chỗ cũng dám hông có mặt anh ở nhà nữa cho coi!

Tư Cầu chớp mắt nhìn xuống bụng vợ:

- Để anh ráng tới chừng em... gần ngày, anh sẽ dìu trước năm mười bữa nữa tháng...

Con Thấm, mặt mày buồn thiu, lên giọng thở than:

- Như vậy mà anh cũng phải... ráng nữa! Ý là em mới có mang bầu con so! Và may là em mạnh giỏi chứ không có đau ốm rề rề như người ta!
 - Bề gì thì cũng có má ở liền một bên em.
 - Xí, từ hồi nhỏ tới lớn lúc nào em hông có má ở một bên! Em hỏi anh: vậy chứ em có chồng làm chi cà?
- Tư Cầu gượng cười đáp:
- Có anh ở nhà thì anh cũng đứng... xơ rở ở đó chứ anh biết khi gì về chuyện... để đái của đàn bà.

Con Thấm chán nản thở ra:

- Thiệt anh nói cái gì cũng ăn trót hết! (rồi nó nhìn Tư Cầu lắc đầu) Hông biết sao hồi đó em lại ửng lầy anh như vậy! Chị em người ta đi một bước cũng có chồng theo tò tò, còn em thì cứ lủi thủi một mình như như là con mẹ bị chồng bỏ chồng chê gì vậy á!

Tư Cầu bắt phì cười:

- Thôi đi bà nội! Phải dè em hay rên như vậy hồi đó anh cũng... dang ra cho sớm! Nhưng bây giờ... lậm quá rồi... Em hông biết chứ ngày nào mà anh hông nhớ em! Cha, phải chi anh dẫn em theo được, hay là... có phép gì... đòi giặc giã địa gần đây để cho hai đứa mình chạy tới chạy lui thăm nhau được hén em!

Con Thấm tát nhẹ vào má chồng:

- Bậy nà! Anh vãi chuyện gì ác ôn không hề! Vùng này được yên, ai nấy đều nhẹ lo mà anh lại đòi... đòi giặc về đây nữa... bà con họ nghe được họ rửa anh chết!

Tư Cầu cười xòa rồi đưa tay ôm lấy vai vợ nựng nịu... Con Thấm ngả đầu vào ngực chồng, thỏ thẻ hỏi:

- Ý chút xíu nữa em quên lú việc này: nữa em sanh con, anh muốn đặt tên nó là gì hả anh?

Tư Cầu véo nhẹ má con Thấm rồi đáp:

- Cái đó anh xin nhường quyền cho tía, tới chừng đó em nhờ tía lựa tên đặt cho cháu ngoại của tía... như vậy phải hơn em à! Tía mới biết tên nào trùng...

Con Thấm phụng phịu gạt ngang:

- Em hông chịu vậy đâu! Anh phải đặt tên cho nó hề!

Tư Cầu hỏi lại vợ:

- Nhưng mình chưa biết nữa sanh con trai hay gái mà lựa tên trước khi gì được!

Giọng con Thấm rất quả quyết:

- Thế nào cũng con trai mà! Mấy năm nay thiên hạ đua nhau đẻ con trai không hề! Đây nè anh rờ coi, nó đập ừng ục như vậy thì là con trai chứ sai chạy sao được.

Tư Cầu mỉm cười hoài nghi:

- Em sao nói ăn chắc quá!

Con Thấm chu miệng nhắc lại:

- Tên gì anh?

Tư Cầu nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi đáp gọn:

- Tên là Kỳ. Em đặt nó tên Kỳ đi.

Con Thấm nghiêng nghiêng đầu như để nghe cho thắm ý cái tên mới mẻ đó, rồi ngược mắt lên hỏi:

- Tên Kỳ hả? Cái tên gì... kỳ kỳ quá! Mà thôi, em cũng chịu tên đó lắm... Con gái con trai gì em cũng đặt tên đó hết nghen!

Tư Cầu mím môi suy nghĩ:

- Hông, nếu con trai thì đặt tên đó, còn con gái thì... phần em.

Con Thấm tươi cười nắm lấy tay chồng:

- Nè, em căn dặn anh điều này: anh nhớ chừng... chừng gần khoảng em nằm chõ, anh lội địa đây trước nghen!

Tư Cầu bấm mấy đầu ngón tay tính nhẩm:

- Còn lâu mà! Thế nào từ bây giờ tới đó, anh cũng địa thăm em ít lắm là ba bốn lần.

Con Thấm trề môi hăm he:

- Nói phải nhớ đó nghen! Hay là anh đọi cho... thằng nhỏ biết đi lẫm đẫm rồi anh mới chịu địa cũng được!

Tư Cầu cười mơn:

- Em sao nói anh tộ quá vậy!

Vừa lúc ấy có tiếng chó sủa mừng trước sân, con Thấm thò đầu ngoái ra và vội đứng dậy kêu lên:

- Ý chết, tía má địa tới kia anh! Mình ra cho mau, chứ hai đứa cứ lúc thúc trong buồng... kỳ lắm!

Tư Cầu thở dài miễn cưỡng đứng lên bước theo ra...

◦ ◦
◦

- Ê anh Tư, lại đây nói chuyện chơi, chớ làm gì ngồi cú xụ đó vậy!
Tiếng anh “phó” kêu lớn lên làm cho Tư Cầu giật mình quay đầu lại:

- Gì đó anh?

Anh “phó” đưa tay ngoắc anh ta:

- Thì lại đây. Cha mới đi thăm nhà nên còn... vấn vít nhớ thương chỉ phải hông?

Tư Cầu búng mạnh tàn thuốc cho văng ra xa rồi xèn lên đáp:

- Anh nói bậy nà! Tui chớ phải ai sao mà còn... bò lê bò càng về mấy cái chuyện đó!

Anh “phó” cười giả lả:

- Nói chơi mà anh!

Tư Cầu bước lại ngồi phịch xuống bên cạnh anh “phó” và vói tay lấy túi thuốc của anh này mở ra vấn một điều khác:

- Anh tính nói với tui cái gì đó?

Anh “phó” nghiêm giọng:

- Tui tính bàn với anh một việc này mà hông biết có vừa ý anh không...

Tư Cầu mỉm cười:

- Thì anh cứ nói đại ra đi rồi tui mới biết là có vừa ý hay không... Mà chuyện gì quan trọng lắm sao, anh lại phải rào đón lòng vòng như vậy?

Anh “phó” ngồi nhích lại gần Tư Cầu:

- Hông nói giấu gì anh, tui muốn nhờ anh dắt năm sáu anh em qua trấn đóng bên miệt Cầu Muống Hồng Ngự, đó là một chỗ có mối đường qua lại quan trọng...

Tư Cầu vỗ đùi anh “phó”:

- Dữ hông! Đi thì đi chớ có cái gì đâu mà anh phải thắc mắc?

Anh “phó” ngó xéo Tư Cầu rồi áp ứng đáp:

- Tui biết anh sẵn lòng rồi, nhưng tui ngại ở chỗ: hồi nào anh chỉ huy cả trung đội rần rần rộ rộ, bây giờ tui giao cho anh... loe hoe năm sáu người... coi nó cũng kỳ!

Tư Cầu hơi cau mày có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi anh ta lại cười xòa:

- Ý trời đất ơi, thiệt tui không dè anh này ảnh để ý tới mấy chuyện... tũn mủn đó! Bộ anh nói tui bỏ vợ con đi như vậy là để... ham đòi chỉ huy, ham làm lớn lắm sao!

Anh “phó” vội tìm lời nói đỡ:

- Cái đó tui dư biết mà! Tui sống với anh cũng nhiều lắm, nhưng dầu sao... tui cũng phải... hơi e ngại một chút đỉnh. Đó là tui nói... phòng hờ vậy thôi.

Tư Cầu hăng hái hỏi thêm:

- Đâu anh nói sơ qua cho tui nghe công việc ở bên coi!

Anh “phó” không trả lời ngay mà vội ngó ngoái về phía anh em đang ngồi dùm năm dùm ba và gọi lớn:

- Có bác Năm Quán ở đó không?

Một người đứng tuổi nhưng có vẻ quắc thước, tóc quăn và đã ngả màu muối tiêu ở hai bên thái dương, vội chạy lại. Anh “phó” giơ tay nín bác ngồi xuống bên cạnh:

- Đây nè anh Tư, tui tính để bác Năm đây đi theo... phò anh đó!

Tư Cầu vui vẻ nói:

- Tưởng ai, chớ bác Năm đây thì... ngon lắm rồi!

Anh “phó” tiếp lời:

- Bác là người gốc gác ở bên nên đường đi nước bước gì ở bên, bác đều rành hết; bác lại quen lớn ở bên nhiều nữa và tuy bác trọng tuổi như vậy chớ chưa chắc gì thanh niên trai tráng cỡ tui mình qua mặt bác nổi nghen! Bác bắn súng cũng tài mà lại có “nghề” nữa...

Bác Năm vỗ vai anh “phó” ngắt ngang:

- Thôi mà chú! Chú... quảng cáo vừa vừa nó chớ!

Anh “phó” gận cổ nói tiếp cùng Tư Cầu:

- Đó là tui chưa nói với anh: bác cũng là một tay bùa phép ghê gớm nữa!

Bác Năm lên tiếng cự nự:

- Thôi nghe chú! Chú nói quá, chú Tư đây chú cười qua chết!

Anh “phó” vẫn sẵn trơn nói luôn:

- Tui nghe anh em người ta nói lợi: hồi thuở... hưng thời, bác Năm đây đủ thứ bùa mê, ngải phép, thư ếm gì bác đều rành hết nhưng vì... (anh “phó” liếc xéo bác Năm, cười tủm tỉm rồi tiếp lời)... vì bác... phá hại gia cang người ta cũng hơi... khá nhiều nên riết rồi nó mất linh hết!

Bác Năm vội phân bua với Tư Cầu:

- Chú Tư đừng tin thằng chả nghe! Thằng chả nói bậy hoài!

Anh “phó” vẫn không thèm để ý đến lời bác Năm:

- Tuy vậy chớ bây giờ bác cũng còn xài được một vài thứ bùa thường như... khi bị rắn cắn, bị phỏng hay là con nít... khóc đêm, con nít khó nuôi gì đó, bác cũng mần cho khỏi được hết.

Tư Cầu nhìn bác Năm mỉm cười:

- Như vậy là còn... bảnh quá trời rồi!

Anh “phó” nghiêm giọng lại:

- Bác Năm đây và năm sáu anh em gì nữa sẽ đi qua bến với anh. Tui lựa toàn là tay chiến và xài toàn “tự động” không hề!

Tư Cầu gật đầu:

- Như vậy thì... nhứt trần đời rồi còn gì!

Anh “phó” vẫn còn thắc mắc:

- Đáng lẽ, tui hông dám nhờ anh chuyện này nhưng vì ở bến là chỗ quan trọng, giáp biên giới và là mối đường của nhiều phe phái đi qua... Tui thì chai mặt ở đó rồi vì đã động chạm mấy keo với họ, nên tui nghĩ đi nghĩ lại thấy chỉ có mình anh...

- Tui mà tài cái gì! Phần thì mới chun ướm chun ráo...

Anh “phó” lắc đầu lia lịa:

- Cái đó tui dư biết mà! Tánh tình của tui bóp chát quá nên... không hạp... thổ cư ấy, còn anh, bè gì anh cũng... mềm dẻo, khéo léo hơn. Anh mà cà rà rị mọ ở đó ít lâu, cái đám... long chong ở bến nó cuốn gói theo anh em mình hết.

Tư Cầu tủm tỉm hỏi đùa:

- Chắc trong cái đám đó... hông có phụ nữ chớ!

Bác Năm tự nãy giờ ngồi yên vội đáp xen vô:

- Cái đó... chú Tư khỏi phải lo! Ở bến đồng cỏ, nước phèn nên cái món phụ nữ cũng... loe hoe còi cọc lắm. Bởi vậy mấy cha nội thanh niên của mình bị “đẩy” qua bến cha nào cha nấy cũng... méo xẹo cái mặt hết!

Tư Cầu cười rộ theo:

- Như vậy thì tui ... khoẻ lắm! Hông nói dẫu gì bác, tui đã... ngán trần cái món đó!

Anh “phó” vui vẻ đưa đẩy theo:

- Thì tui biết rành như vậy nên mới dám nhờ anh đó anh Tư!

o o

o

Tư Cầu mới về tới nhà vào buổi trưa thì đã tỏ ý sẽ quay trở về Hồng Ngự vào sáng sớm hôm sau. Chú Bảy không nói gì nhưng thiếu Bảy không ngớt miệng căn nhắc anh ta. Con Thắm thì quán quýt bên Tư Cầu như muốn cố tận hưởng những giờ phút hiếm có sống cạnh chồng.

Tối hôm ấy, trong lúc hai vợ chồng đang ngồi thủ thủ với nhau trong buồng thì có tiếng thiếu Bảy gọi vọng vô:

- Tư ơi, con làm gì ở trong... ra đây má hỏi thăm chuyện này coi!

Tư Cầu nhún vai nhướng mắt nhìn vợ. Con Thắm thở ra, rồi nói như giận lẫy:

- Thôi anh ra ngoài cho bà hỏi cái gì thì hỏi phứt đi! Chắc chuyện đi với ở đó chớ gì!

Tư Cầu miễn cưỡng đứng dậy bước ra nhà ngoài.

Thấy mặt rề là thiếu Bảy hỏi liền:

- Bộ con tính sáng mai đi thiệt sao Tư?

- Dạ phải. Con dìu đây là... dìu ầu nên phải trở qua bến liền...

- Bộ ở bên hết người rồi sao? Sao con hồng nói với họ là con có vợ gần ngày nằm chớ?

Thấy Tư Cầu nín khe, Thiêm Bẩy lại nói dồn tới:

- Con cứ nói đại là mình có vợ gần ngày sinh thì họ phải để cho con... nghỉ xả hơi một ít lâu chớ!

Tư Cầu bắt phì cười:

- Má nói như vậy chớ trong thời buổi... giặc giã thì cái chuyện đó... có ăn nhằm gì đâu! Thiệt tình không phải anh em người ta can ngăn mình đi thăm nhà, nhưng tại mình xét thấy làm như vậy thì... cũng hơi kỳ...

Thiêm Bẩy đang nhai trầu nhóc nhách, vội ngừng lại:

- Coi, cái gì mà kỳ! Mình có vợ có con thì mình lo ên lấy chớ bộ bắt họ gánh cho mình sao mà con phải ái ngại!

Nói đến đó, Thiêm vói tay bưng cái ống nhỏ thau nhỏ bót nước cốt trầu rồi ôn tồn tiếp lời:

- Nè Tư, ở đời mà con cứ tưởng thiên hạ ai ai cũng như mình hết là con... thất bại nhiều đa nghen!

Tư Cầu chẳng biết trả lời làm sao cho êm nên đành "dà" một tiếng rồi ngồi im.

Thiêm Bẩy có vẻ không vừa lòng. Thiêm đặt cái ống nhỏ trả lại chỗ cũ trên mặt bàn một cách... hơi mạnh tay một chút, rồi nhìn chăm bẵm chàng rể để hỏi thêm:

- Nếu con không ở luôn cho tới khi con Thắm nằm chớ thì con ở nán lại thêm một vài ngày nữa rồi hãy đi hồng được sao Tư?... Một vài ngày mà ăn thua gì!

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ, con lỡ hứa với anh em ở bên rồi má à! Mọi con phải đi trở qua cho sớm...

Thiêm Bẩy nhăn mặt, chắc lưỡi:

- Mình có hứa cái gì với ai thì mình... phải hứa trừ hao trước đi, chớ con cứ theo... sát rạt như vậy sao được!

- Dà...

Vừa lúc ấy, chú Bẩy đi xóm về tới, bước vô nhà. Thiêm Bẩy liền day qua phân bua với chồng:

- Đó, ông dì ông khuyên lơn thằng Tư đôi chút coi! Tui nói với nó tự nãy giờ mà coi bộ... hồng ăn nhằm gì ráo!

Liếc thấy bộ điệu con rể có vẻ bứt rứt, chú Bẩy cảm thấy thấy thương hại nên lên tiếng can năn át lời vợ đi:

- Bà sao kỳ quá! Thì nó có công chuyện phải đi gấp chớ nó thông dong đi chơi sao mà mình níu cản, cầm giữ nó lại được!

Thiêm Bẩy bực mình, liếc xéo chồng:

- Hừ, ông nói sao dễ nghe quá! Vậy chớ con vợ nó mang bụng thè lè ra đó, rồi gần ngày sanh ngày đẻ... là chuyện chơi, chuyện... đồ bỏ hay sao!

Chú Bẩy nói gạt ngang:

- Thôi bà ơi, bà hồng biết cái gì hết mà bà cứ hay lép xép cái miệng hoài! Thằng Tư nó đã đi thăm và lại không có thì giờ rộng rãi vậy mà bà kêu nó ra đây nói trời nói đất, nói đông nói dài làm chi vậy hồng biết! Bà hồng để hai vợ chồng nó... hú hí với nhau được thêm chút nào hay chút nấy, chớ mọi nầy "thằng" đi sớm... bộ bà quên rồi sao?

Thiêm Bẩy có vẻ cảm động và dịu giọng bảo Tư Cầu:

- Thôi con vô trông đi hồng thôi con vợ con nó đợi... Má nói là nói vậy...

- Dạ, má dạy như vậy phải lắm, nhưng tại... tánh của con nó... kỳ quá, con ít chịu để lỡ lời với ai...

Thiêm Bẩy thở dài:

- Má biết rồi. Tiện đây, má cũng can dặn con một lời hồng thôi mọi con đi sớm, má nói hồng kíp: bẻ gì thì con vợ con nó cũng gần ngày sanh, vậy con có làm cái gì thì ráng giữ đừng để xảy ra chuyện gì... tổn âm đức hồng nên... như là kỳ những chuyện... sát sanh hại mạng...

Chú Bẩy bắt phì cười:

- Bà nầy nói sao lạ quá! Nó ôm súng đánh giặc mà bà làm như nó cầm... cuốc cuốc đất vậy!

- Thì... nó cũng phải... nương tay một chút chớ!

Chú Bẩy cười rộ lên rồi day qua nói đùa với Tư Cầu:

- Ý bà muốn nói... thằng Tư mày có... bắn thì bắn một phát đủ... chết thôi chớ đừng... ria một hơi năm bảy viên đó nghen!

Tư Cầu cũng cười theo trong lúc Thiêm Bẩy vung vàng cựa nự chồng:

- Ông sao cái gì ông cũng nói giỡn được hết! Ông có con có cái và sắp có cháu ngoại đến nơi rồi mà tui chẳng thấy ông lo cái gì ráo! Ông hồng thấy từ ngày thằng Tư nó ra đi rồi, tháng nào tháng nấy tui cũng ăn

chay niệm Phật lu bù đó sao!

Rồi thiem day qua ân cần bảo Tư Cầu:

- Rằm, mừng một gì má cũng có nhắc con Thấm mua đèn nhang trái cây cúng sao cho con đó Tư. Năm nay con bị sao hạn gắt lắm nên mình ráng chăm lo cúng kiếng được phần nào đỡ phần nấy.... Còn con, con cũng nên lo tu hiền và giữ gìn tấm thân đừng y y còn trai tráng rồi tự tung tự hoành... hồng nên đa con!

Tư Cầu ngó về phía buồng vợ rồi nghiêm trang trả lời:

- Dạ... Thưa má, con đâu có quên bây giờ con còn có vợ... có con nữa...

Thiêm Bảy gật đầu rồi dịu dàng bảo con rể:

- Thôi, con vô nghỉ sớm đi, mơi con còn phải đi địa bến...

Tư Cầu ngược mắt nhìn về phía cha mẹ vợ đang ngồi chờ vợ nơi bộ tràng kỷ, dưới ánh đèn dầu lò mò tỏa chiếu từ trên đầu chiếc tủ thờ sừng sững án ngữ nơi phía trong cùng của gian nhà giữa... Tự nhiên anh ta nghẹn lời, rồi lủi thủi đi quay trở vô buồng. Thấy chồng vô, con Thấm ngồi nhòm dậy bước xuống giường đi lại:

- Nói chuyện gì lâu dữ vậy anh?

Tư Cầu khế lặc đầu:

- Ờ... chẳng có gì hết! Tội nghiệp, má cũng lo cho anh quá đổi...

- Thì ở nhà này có ai mà hồng lo cho anh!

Tư Cầu diu nhẹ con Thấm lại cạnh giường. Nhìn dáng điệu phục phịch nặng nề của vợ cận ngày sanh, anh ta đâm ra thương xót vô hạn:

- Em có đi đâu nên coi chừng coi đổi... rùi trượt té thì nguy lắm nghen!

Con Thấm nằm lẩn trên giường, thở ra một hơi như có vẻ dễ chịu, rồi mỉm cười nhìn chồng:

- Anh nên lo cái thân của anh thì có! (đoạn nó vui vẻ kêu lên) Cha, lổi hai tháng nữa thì em... nhẹ bụng rồi đa! Mà anh nhớ địa cho kịp, hồng thôi em hồng cho "nó" nhìn thẳng tía nó nghen!

Tư Cầu bò lên giường, ôm nhẹ lấy bụng vợ:

- "Nó" hồng nhìn thẳng tía nó nhưng miễn con gái mẹ nó nhìn là được rồi!

Con Thấm xô anh ta dang ra:

- Thôi tắt đèn đi ngủ sớm đi anh!... Mai mấy giờ anh thức dậy hả?

Tư Cầu rụt rè đáp:

- Lổi bốn năm giờ cũng được...

- Em hỏi để còn lo nấu cơm sẵn trước để cho anh lót dạ ba hột trước khi đi, chớ hồng thôi anh bơi xuống đi dọc đường đói chết!

Tư Cầu đứng xuống giường, nhìn vợ thờ dãi:

- Em ngủ cho khoẻ đi chớ hơi đâu thức sớm nấu cơm cho mắt công hồng biết!

Con Thấm mỉm cười:

- Dữ hồng! Năm thuở mười thì mới lo cơm nước cho anh một bữa chớ bộ ngày nào cũng được như vậy sao!

Tư Cầu chẳng biết nói sao nữa nên đành bước lại cột nhà bưng chiếc đèn ống khói trướng vệt xuống thổi tắt. Xong xuôi, anh ta bước trở lại mừng chun vô nằm sát bên vợ và đưa tay quàng lấy khuôn ngực tròn căng...

Con Thấm nằm yên một lát rồi nhích người ra và làm bộ kêu lên nho nhỏ:

- Cửa "nó" chớ hồng phải của anh nữa đâu nghen! Xí lều lều mắc cỡ...

Tư Cầu nằm thẳng trở lại và đáp bằng một giọng rất thành thật:

- Ờ phải. Thiếu chút xíu nữa anh quên..

Nghe vậy, con Thấm vụt rúc đầu vô ngực chồng.

Tư Cầu bắt giác cười khan rồi chắc lưỡi, giọng tiếc rề:

- Thôi đành... bóp bụng đợi... thuốc ngon nửa điều vậy!

Con Thấm cười khúc khích rồi vừa véo mạnh vào vai chồng vừa nói nựng giọng rít giữa hàm răng:

- Mình cứ... ửng ơ!

Tư Cầu xuýt xoa hỏi lại:

- Cha, bữa nay có cái... vụ "mình" ở trống đó nữa? Em mới đổi cách xưng hô hỏi nào mau quá vậy?

Con Thấm xén lên dụi dụi đầu vào nách chồng rồi ngược mặt lên, giọng phân trần:

- Thì... em nghe vợ chồng người ta có con thì kêu nhau bằng... mình. Em tập nói lần hồng được hay sao mà mình bắt bẻ hả?

Tư Cầu vội đáp:

- Bắt đầu kêu liền cũng được chứ tập khi gì! bây giờ anh mới để ý... tiếng “mình” vậy mà nghe bùi tai quá hén em!

Con Thắm xô anh ta ra:

- Nghỉ anh đi! Anh kêu ngạo người ta hoài hè! Thôi nhắm mắt ngủ đi anh! Bộ anh quên mai anh còn phải dậy sớm hay sao!

Tư Cầu vói tay níu lấy vai vợ...

Một tràng súng máy khô khan, lẻ loi từ xa vang lại y như là... tiếng mớ ngủ của một khẩu súng sau bao đêm lửa đạn dài dằng dặc, với nhiều mồi mết, với lăm kinh hoàng... Tự nhiên, Tư Cầu buông thõng tay xuống và mãi đến bây giờ anh ta mới đáp lại lời vợ, giọng lê thê:

- Ở phải, anh ngủ đây nghen... để mơi còn dậy sớm...

◦ ◦
◦

Bác Năm Quán đang la rầy mấy anh em chênh mảng trong việc săn sóc vũ khí cá nhân thì Tư Cầu lững thững đi tới:

- Cái gì mà bác la lối om sòm bắt nhã vậy bác Năm?

Bác Năm chỉ về đám anh em:

- Đó chú Tư coi, ông nội nào ông nội nấy cũng lo o bế tóc tai mượt rượt để thả lên trên đầu trên xóm dưới mà có mỗi một cái món tùy thân lại bỏ lẩn bỏ lóc...

Tư Cầu mỉm cười độ lượng:

- Thì bác... cũng phải chăm chế cho anh em nhờ một chút. Anh em họ còn trai thanh niên nheo nhẻo chứ bộ già còng khú đế như tui với bác đâu!

- Chú Tư nói như vậy là ... hết chuyện rồi. Anh em mình đây đi đánh giặc chứ bộ... đi o mèò sao!

Tư Cầu day qua phía anh em:

- Tui tuy không... thẳng rặng rắc đối với anh em, nhưng bác Năm nói cũng phải đó! Vậy anh em mình cũng nên... biết lo một chút.

Đoạn anh ta níu tay bác Năm lôi đi:

- Nè bác Năm, lóng rày có chiếc ghe máy bọc sắt của tây ngoài đồn vô phía ngoài vòm hoài bác tính sao?

Bác Năm gật gù:

- Qua cũng tính bàn với chú về chuyện đó... Nó vô hoài thì mình... rắng nó chứ sao! Bây giờ mình cũng đông dân chứ có lèo tèo năm sáu nhơn nữa đâu!

Tư Cầu có vẻ thắc mắc:

- Nhưng tui nghe nói hồng có tây u gì hết mà! Toàn là người mình và do một ông cũng người mình chỉ huy, với lại họ cũng không bố ráp khuấy phá gì tới bà con cô bác ở ngoài hết...

Bác Năm cười khan:

- Chú Tư nghĩ như vậy là... nhơn đức lắm! Nhưng theo... binh pháp chiến thuật chiến lược gì đó, mà qua có... nghe lỏm quọt quẹt được thì nếu địch không làm hùm làm hổ mà cứ rj mọ... bắt bớ với bà con cô bác nơi vùng mình ở là... chí nguy đó chú Tư! Gặp cái điệu này mình phải quánh liền chứ hồng nói on đơ gì nữa hết!

Tư Cầu thở dài:

- Tui cũng biết như vậy... Ở quánh thì quánh!

Bác Năm tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Quánh gì mà... xụi lơ vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác lại cười xòa nói tiếp:

- Thôi qua biết rồi! Chắc thiếu Tư ở nhà cận ngày nằm chỗ nên chú... ngại chuyện bắn giết chứ gì!

Tư Cầu cười theo rồi trả lời một cách lơ lửng:

- Ở, con vợ tui nằm chỗ trong thàng này đó bác... Bác này thiệt nhớ dai đạ!

Bác Năm Quán nheo mắt nhìn Tư Cầu:

- Mà qua nói như hồi nãy... nghĩa là chú Tư nghĩ đến chuyện sanh nở của thiếu ở nhà nên... ngại việc súng đạn phải hồng? Có trúng tim đen chú Tư không nè?

Tư Cầu cười giả lả:

- Thì... cũng có chút đỉnh như vậy... nhưng nếu phải chuyện thì tui vẫn “mần” như thường chứ hơi sức đâu

mà ngân đó bác!

Đến đây, anh ta nghiêm giọng hỏi liền tới:

- Sao, bây giờ mình tính... chuyện đó như thế nào?

Bác Năm đưa mắt dò xét Tư Cầu rồi huốn đái đáp:

- Dễ mà chú Tư! Anh em mình cứ việc kích sẵn chỗ tụi nó hay vô đó thì... ăn tiền. Qua bảo đảm chắc với chú Tư hễ nghe máy của tụi nó cập bến thì... bà cứu tụi nó bây giờ cũng hồng khô!

Tư Cầu có vẻ trầm ngâm:

- Nhưng sau đó, chắc anh em mình phải... cuốn gói đông cho gấp khỏi vùng này chớ hông thôi binh ôn thần tướng của tụi nó ở ngoài chợ kéo róc vô thì mình chịu đời gì thầu. Cha, phải chi anh em mình được nhiều nhiều một chút để chặn hết mấy ngả vô thì tui chấp tụi nó hết thảy!

Bác Năm vui vẻ đáp:

- Đã đành như vậy rồi! Nhưng mình có ít xài theo ít, và cố nhiên là phải đông đi liền qua miệt giồng Thường Lạc thì bà nội nó kiếm cũng hồng ra, rồi mình đợi cho yên yên bò đìa ở như cũ.

Tư Cầu gật đầu:

- Thì chỉ có nước đó. Tối nay mình cất đặt và dặn dò anh em trước và bắt đầu ngày mai là mình kích sẵn hễ nghe máy ngoài đồn vô là mần liền.

Bác Năm vói tay bẻ một nhánh tre khô nhỏ vạch vẽ dưới đất:

- Đây chú Tư, qua tính anh em mình “nằm” như vậy có được hông?

Tư Cầu nghiêng đầu nhìn xuống:

- Thì phải như vậy rồi.. nhưng rủi hai ba ngày liền tụi nó hồng vô nữa, anh em mình tính làm sao? Rủi có thằng chết bầm nào nó đi mạch bậy cái là anh em mình... mệt ứ hơi đa!

Giọng bác Năm trở nên quả quyết:

- Vô mà! Qua dò chắc rồi, tụi nó vô đều đều để đốc thúc mấy ông hương chức hội tề mới lãnh... áo mảo đây nè! Chú Tư đừng lo mình đặt liên lạc đều trời hết, hễ có rục rịch gì khác là anh em họ cho mình hay liền mà!

Tư Cầu liếc xéo bác Năm rồi hỏi đùa:

- Bác có... xử quẻ chưa mà tui coi bộ bác nói ăn chắc quá vậy?

Bác Năm cười rộ lên rồi nghiêm giọng lại đáp:

- Có. Qua bói thì hồng sai chạy đi đâu được. Nói nào ngay cũng nhờ qua... có biết chút đỉnh về môn đó nên từ trước tới nay, qua gặp biết bao trận dữ dằn lắm mà cũng.. bình yên hết.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến lời của mẹ vợ nên hỏi bác Năm luôn:

- À, tui nghe nói năm nay tui... hơi ky, như vậy bác coi có sao hông?

Bác Năm nhíu mày tính lắm nhảm rồi đáp:

- Thiệt ra thì có ky đó. Nhưng cái quẻ của qua thì tốt lắm thế nào mình cũng thắng... Mà muốn chắc bụng, hôm đó chú Tư... đứng dang ra giữ mặt hậu đi, còn để qua trấn ở mặt tiền...

Đoạn bác vỗ vai Tư Cầu tươi cười nói tiếp:

- Thôi để qua một trận này rồi chú Tư dìu bên nhà lo than củi trước cho nó... kíp nghen chú Tư!

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ:

- Ôi, dìu trước nghe... đàn bà đau bụng đẻ nhức mình nhức mảy lắm, bác à!

o o
o

Trời hãy còn tối mò, Tư Cầu và anh em đã có mặt sẵn tại chỗ “kích” và người nào người nấy cũng đã túc trực nơi vị trí của mình. Tiếng gà trong xóm đua nhau gáy dồn. Vài người trong xóm đã bắt đầu bơi xuống vô đồng thăm mấy giàn câu... Sương khuya đọng lại trên mấy tàu lá chuối rơi lộp bộp mỗi lúc có gió sớm thổi đong đưa. Tự nhiên, Tư Cầu thấy ớn lạnh. Anh ta đưa tay quần chặt lại chiếc khăn tắm quàng nơi cổ, dụi mắt liền mấy cái rồi khều bác Năm hỏi nhỏ:

- Cha, sao con mắt tui giật quá bác Năm à!

- Giật bên nào?

- Bên mặt nè.

- Cái này cũng... tùy người, chắc tại hồi hôm chú trần trọc ngủ không được nên xốn con mắt mới sanh ra vậy.

Tư Cầu đáp giọng xui lơ:

- Chắc vậy...

Bác Năm chẳng nói chẳng rằng dơ tay bứt đại một nhánh cây de ra ngang chỗ bác đứng rồi chăm chú đưa mấy ngón tay mò đếm từng nấc lá của nhánh cây... Tư Cầu thấy thoáng qua nên tò mò hỏi:

- Bác làm cái gì vậy bác Năm?

Bác không trả lời ngay mà vẫn im lặng tẩn mẩn đếm đi đếm lại mấy chiếc lá và mãi một lát sau bác mới đáp:

- Qua bó lá cây chú Tư à!

Tư Cầu cười thành tiếng:

- Ý trời ơi, có cái gì đâu mà bác phải... bó chớ! Mà bác bó làm sao đó!

Bác Năm chậm rãi trả lời:

- Qua cũng hơi hồ nghi trong bụng nên bó thử một quẻ xem sao... Chú Tư hổng biết chớ cái môn bó lá cây này coi lơ mơ vậy mà cũng trúng lắm, qua đã nghiệm nó mấy lần rồi.

Tư Cầu rụt rè nói:

- Vậy hả? Mà bác thấy... trong quẻ bó lá cây mới rồi đó ra làm sao?... Có tốt hông bác?

Bác Năm gạt gù rồi trịnh trọng đáp:

- Theo như quẻ đã ứng thì cái trận này mình... nằm ngủ bây giờ cũng thành công nữa! Đúng như vậy, thế nào mình cũng thắng... Nhưng sao lại có một chỗ hơi... trục trặc...

Tư Cầu cười xòa:

- Thắng mà... trục trặc sao lại... tréo ngoe như vậy bác?

Bác Năm chắc lưỡi:

- Ấy, quẻ nó ứng như vậy thì mình cũng... biết vậy! Qua thấy sao lạ quá nên tự nãy giờ qua tính lung lắm mà tìm không ra lời giải...

Tư Cầu vui vẻ nói gạt ngang:

- Mà thôi, miễn thắng là được rồi! Bây giờ bác phải lo sao cho mấy tay liên lạc mần ăn cho nhậm lệ lút ga thì mới ăn chắc được. Phần mấy anh em nằm cản mặt hậu phòng khi bắt trặc thì tui đã sắp đặt đầu đó đàng hoàng hết rồi. Tui để thằng Mãnh trông coi mặt đó cũng được, phần tui, tui sẽ ở luôn đây với bác...

Bác Năm chận lời Tư Cầu liền:

- Thôi chú Tư. Chú để một mình qua trấn tại đây cũng đủ... ăn xài lớn với tui nó rồi. Chú đi dìu mặt sau đi.
- Trời ơi, bác đẩy tui dìu chỗ... dưỡng già thì buồn chết!

Bác Năm hạ thấp giọng xuống như có vẻ khẩn cầu:

- Chú chỉ huy mà chú Tư! Chú cứ đứng ở trống đi rồi có cái gì qua sẽ cho liên lạc vô hỏi chú liền và nếu tui ngoài này... ba trật bốn vuột thì có đám của chú nhào ra... bề gì có chú đứng chận ở mặt đó qua mới vững bụng hơn.

Tư Cầu vừa cười vừa vỗ vai bác Năm:

- Bác làm khó tui đó nghen!

Bác Năm nín nhẹ lấy cánh tay Tư Cầu dắt đi cho khuất mấy chỗ anh em đang "kích" rồi thủ thỉ nói:

- Chú Tư, qua biết chú... phiền qua lắm, nhưng thiệt tình ra thì qua nghĩ đến cái quẻ hồi nãy nhiều lắm nên qua mới dẫn chú Tư ra chỗ này, chớ ở trống rỗng anh em họ nghe lọt mấy thứ chuyện này thì... không tiện.

Tư Cầu gạt đầu:

- Bác nói phải. Tui đây cũng không ưa mấy thứ chuyện coi thầy coi bà bá vợ bá láp đó. Minh đánh giặc mà bác!

Bác Năm ngập ngừng đáp:

- Đối với mấy anh em nhỏ thì qua hổng dám nói gì hết thiệt, nhưng đối với chú Tư... qua phải nói thẳng: dầu sao chú cũng nên... gìn giữ một chút, năm nay cái tuổi của chú đó... đen còn hơn lọ nồi nữa!

Tư Cầu cười mũi:

- Nói như bác vậy thì năm nay tui chỉ có nước nằm xuôi cò ở nhà chớ đừng nên nhúc nhích cục cựa gì hết phải không?

Bác Năm chắc lưỡi:

- Đầu phải vậy! Minh biết như vậy để mình tính toán cho kỹ, giữ gìn cho gặt mỗi khi bắt tay vô một việc gì. Nhưng dầu sao cũng có những... thứ khác chẳng hạn như mình có quới hơn độ mạng hay là kiếp trước mình khéo ăn hiền ở lành...

- Thời buổi bây giờ mà bác nói mấy thứ chuyện đó nghe mệt quá!

Bác Năm xô nhẹ Tư Cầu đi tới:

- Hồng ai ép chú tin nhưng... (đến đây, bác hạ thấp hẳn giọng xuống)... còn có một điều này nữa... chú Tư bộ quên rằng thiếp sắp nằm chỗ đến nơi sao! Thôi chú Tư vô trông lo đỡ cái mặt hậu đó cho anh em đi! Tư Cầu “ờ” một tiếng không mấy hăng hái rồi thẫn thờ bước về phía trong xóm...

.....

Trời tờ mờ sáng... Tư Cầu đứng dựa lưng vào một gốc ô-môi gần bờ kinh ngó mông về phía ngoài vòm. Anh ta hút thuốc liên miên, điệu này nối đuôi điệu kia. Hai chân anh ta đổi kiểu đứng liên liên và bàn tay còn rảnh thì quơ đập lia lịa đám bù mắt đang bu cắn... Anh em đứng gần đó nhìn thấy dáng điệu Tư Cầu như vậy, người nào người nấy cũng nín khe và hồi hộp nghe ngóng... Bỗng những tiếng súng nổ như khua lộn cả không khí còn mù sương buổi sáng. Tư Cầu thở ra quãng mạnh điệu thuốc đang hút dở rồi day qua cười nói với anh em:

- Đụng rồi đó mấy cha!

Không một ai lên tiếng trả lời. Tư Cầu cầm khẩu các-bin lên chạy thẳng xuống phía cây cầu ván bắc de ra ngoài mặt kinh. Súng đủ cỡ nổ rộ lên một hồi, và độ mười phút sau Tư Cầu chỉ còn nghe có lác đác một vài tiếng. Tư Cầu cau có lẩm bẩm chửi thề một mình:

- Bộ mấy thằng liên lạc mắc toi ngủ gục hết, hay chui vào xó nào rồi sao mà!

Anh ta vừa nói dứt lời thì đã thấy một thanh niên bơi xuống rẽ nước lướt tới nghe ồ ồ... Tư Cầu thở phào ra một hơi rồi nhón chân đưa tay ngoắc lia:

- Dữ hông ! Mau mau đi cha nội!

... Anh liên lạc chưa kịp cập xuống vô là Tư Cầu hỏi liền:

- Sao em? Êm hết chớ ?

Anh liên lạc cầm dầm cho xuống khỏi trôi đi rồi nhảy phóc lên cầu, vui vẻ trả lời:

- Thì... êm chớ sao anh Tư!

Tư Cầu nắm lấy tay anh ta lắc lắc:

- Êm... ra làm sao? Em nói rõ một chút coi!

Anh liên lạc vênh mặt lên:

- Thì êm là... mình thắng hoàn toàn. Cú này anh em mình “no” nghen. Tụi nó xum gần hết... Bác Năm kêu tui vô cho anh hay...

- Sao bác và anh em chưa theo em vô luôn?

- Anh em còn phải ở nán lại để tốp thì lục lợi ba cái tụi chạy trốn trong mấy đám sậy, tốp thì lặn xuống kinh mò vớt súng ống...

Tư Cầu bước ngay xuống xuống và hỏi anh liên lạc:

- Thôi em bơi đưa qua rút ra ngoài coi! (đoạn anh ta day qua nói vọng lên bờ) Mấy anh dìu trước và lo chuẩn bị mấy chiếc xuống cho sẵn hết đi nghen! Tui ra ngoài bác Năm một chút!

◦ ◦
◦

Thấy Tư Cầu ra tới, bác Năm Quán nhăn nhó cự nự anh liên lạc:

- Sao tao dặn mày nói chú Tư ở trông đợi tao vô mà mày quên hồng nói hả?

Tư Cầu vội đỡ lời anh liên lạc:

- Tại tui nóng lòng muốn ra đây mà bác! Sao bác, xong hết rồi hả? Anh em mình có ai hề hấn gì không?

Bác Năm chỉ về phía một xác chết nằm dưới gốc cây trên phủ bằng một chiếc chiếu bông cũ:

- Chỉ có thằng Ba Nhỏ... tại nó ấu quá mà chú Tư.

Tư Cầu bước lại hé dở manh chiếu lên, thở dài:

- Tội nghiệp thằng nhỏ! Nó còn trẻ tuổi quá!... Má nó gọi nó cho tui, bây giờ nó... như vậy, tui biết ăn nói với má nó sao đây?

Đoạn day qua bác Năm, Tư Cầu hỏi thêm:

- Có một mình thằng Ba Nhỏ không thôi hả bác Năm?

- Ở, ngoài ra đôi ba anh em khác... trầy trụa chút đỉnh thôi, còn tụi nó thì rùm rền gần hết, thằng chỉ huy thì chưa tìm thấy xác, chắc nó lủi vô đám ô-rô cốc kèn hay lau sậy gì trốn mất rồi. Thôi chú Tư cho anh em lui lần vô miệt trong sâu đi chớ hông thôi tụi nó vô tới bên đít bây giờ nhen!

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao nơi phía sau ruộng, rồi có người reo lên:

- Bắt được thằng quan một người mình rồi anh em ơi!

Cả bác Năm lẫn Tư Cầu đều vội nhìn vô. Hai thanh niên đang áp giải viên sĩ quan tù binh trờ tới. Bộ quân phục trần mạc của người này lấm lem bùn đất và ông ta đang thất thểu đi tới, một tay ôm lấy bả vai bê bết máu. Bác Năm đứng chống nạnh hất hàm hỏi anh đội viên:

- Dẫn cha nội này dìa đây làm gì vậy? Bộ mấy em tính chớ nó theo để nuôi cơm hả? Sao hông cho thằng chả một phát cho rồi.

Nghe bác Năm nói như thế, viên thiếu úy tù binh bước mau tới và lên tiếng hỏi:

- Xin cho tôi biết ở đây ai là chỉ huy?

Tư Cầu hỏi lại:

- Chi vậy?

- Tôi muốn... mấy ông đưa tôi về giáp mặt với thượng cấp của mấy ông...

Tư Cầu cười xòa:

- Ở đây hông có ai là... thượng cấp hết, ở đây anh em với nhau không hề!

Viên thiếu úy có vẻ chán nản:

- Tôi tưởng binh đội nào cũng có cấp chỉ huy chớ!

Tư Cầu nhún vai :

- Tụi này... vậy đó!

Viên thiếu úy cau mày, hết nhìn bác Năm đến Tư Cầu rồi áp ứng hỏi nữa:

- Chắc một trong hai... ông đây là người chỉ huy đám quân này phải không?

Bác Năm gằm gừ bước xích tới:

- Mà ông hỏi chi hỏi hoài vậy hả?

- Tôi cần biết ai là người chỉ huy để thỉnh cầu một điều này...

Tư Cầu chặn ngang:

- Đâu ông muốn... thỉnh cái gì đó thì ông nói phứt đi coi nghe có được hông?

Viên thiếu úy quay sang phía Tư Cầu:

- Tôi xin mấy ông áp dụng đúng đắn luật lệ tù binh và dẫn tôi về trình với thượng cấp của quý ông...

Bác Năm khêu Tư Cầu :

- Thằng cha này lộn xộn quá chú Tư! Chú cho anh em... tiêu thằng chả cho rồi để mình còn khơi sớm chớ hông thôi tụi nó vô tới bên đít bây giờ!

Viên thiếu úy hấp tấp buông tay giữ vết thương, nắm lấy tay Tư Cầu lắc lắc và hốt hoảng kêu lên:

- Ông, ông... chắc ông chỉ huy ở đây hả? Xin ông nói với mấy... anh em này tôn trọng luật lệ tù binh...

Tư Cầu nhẹ gỡ tay của ông ta xuống và vừa ngó bác Năm vừa đáp:

- Ở đây, cái gì... phải thì làm, chớ hông có luật lệ gì ráo...

Muốn không để cho viên thiếu úy kỳ kèo gì thêm nữa, bác Năm liền lên tiếng hỏi thúc Tư Cầu:

- Thôi mà chú Tư! Hơi sức đâu chú ở đó nghe thằng chả nói trời nói đất hông biết! Anh em mình rủi lợt vào tay mấy chả thì có đời này đời nọ hông!

Tư Cầu nhìn viên thiếu úy lắc đầu:

- Đó ông coi, thiệt tình thì dầu tui tui có muốn dẫn ông cho làm tù binh cũng hông được. Lát nữa bên ông kéo vô ruộng bó lung tung tui này chỉ lo chạy thực mạng còn ai đâu mà lo giữ ông. Đó là tui chưa nói đến mấy cha nội V.M hay phe phái khác còn chực sẵn để nhảy vô... ăn có tui này nữa...

Nghe vậy, bác Năm chêm vô luôn thêm một câu:

- Anh em thâu dọn xong xuôi hết rồi chú Tư và chỉ chờ chú ra lệnh...

Tư Cầu thờ dãi bước ra chỗ khác rồi quay lại nói trống không:

- Anh em... lo cho xong hết mau mau đi!

Nói xong, Tư Cầu bỏ đi xuống mé kinh.

Bỗng một đội viên hấp tấp chạy xuống cầm đưa cho Tư Cầu một chiếc bóp da:

- Bác Năm biểu tui đem xuống đưa trình anh cái bóp của ông quan một đó... (thấy Tư Cầu nhướng mắt lên có ý ngạc nhiên, anh nọ nói tiếp)... Dạ, ở trong có tiền khá bọn.

Tư Cầu cầm lấy chiếc bóp làm bằng một thứ da mắc tiền mềm dịu, mở ra. Anh ta bỗng chú ý đến một tấm ảnh khổ 6x9 lồng dưới một miếng mi-ca trong suốt. Trong bức ảnh có hình của một thiếu phụ trẻ đẹp và hai đứa bé gái xinh xắn. Tư Cầu nhíu mày nhìn kỹ những gương mặt tươi cười trong ảnh. Anh ta mím môi có vẻ suy nghĩ lung lăm rồi hấp tấp hỏi anh đội viên:

- Thằng cha quan một đó bây giờ ở đâu hả?

Anh đội viên thần nhiên đáp:

- Dạ, mấy anh em dắt ông ra mé sau ruộng rồi, chỗ đó hơi khuất một chút... phần ông một đó ông cự nự quá trời...

Tư Cầu vội vã xô anh đó chạy trở lên:

- Em đồng lên nói với anh em khoan... làm gì hết nghen! Để qua lên rồi hãy tính!

Anh đội viên định hỏi lại nhưng thấy Tư Cầu quắc mắt một cách thật dữ dội nên đành vừa chạy rút đi, vừa kêu réo vọng lên:

- Khoan, khoan ! Để ông một lại đó, anh em ơi!

Độ nửa phút sau, bác Năm đích thân dẫn viên thiếu úy xuống cùng với một số anh em khác. Gặp mặt Tư Cầu, bác cau mày hỏi liền:

- Gì vậy nữa chú Tư?

Tư Cầu ngó xuống đất:

- Tui tính... mình nên thả thằng chả cho rồi...

Bác Năm trợn mắt:

- Chú nói giỡn sao chứ! Đến cái việc mình bắt thằng chả theo cũng còn hồng được nữa thay, huống hồ gì chú tính thả thằng chả đi! Bộ ngày nào mình cũng vớt được một .. trự có gạch vàng như vậy sao?

Tư Cầu mở banh bóp ra rụt rè trao cho bác Năm xem tấm ảnh:

- Tui cũng biết vậy, nhưng bác ngó vô tấm hình này coi... Tui nghĩ ông này (Tư Cầu hát hàm chỉ về phía viên thiếu úy)... còn vợ trẻ con thơ nheo nhóc ở nhà...

Bác Năm cười khan:

- Vậy chứ ở đây anh em mình hồng ai có vợ con gì hết sao? Mà ai biểu thằng chả theo Tây?

Viên thiếu úy vội lên tiếng:

- Tôi ở vào cái thế... kẹt. Hồi nãy tôi có nghe ông này nói (ông ta chỉ vào Tư Cầu) mấy ông cũng... kẹt như tôi, nhưng biết sao, tôi rủi ro bị đố về đây và gặp mấy ông trong một hoàn cảnh như vậy... Tôi cũng muốn nước nhà mình độc lập...

Bác Năm chép miệng:

- Cha nội nào cũng khoe là mình xếp bót về cái chuyện độc lập hết mà rất cuộc... đập lộn nhau thiếu điều không còn miếng da mẹ đẻ! Thiệt nghe mấy cha nội riết tui cũng hết biết đâu mà rờ...

Nghe bác Năm hơi dịu giọng, viên thiếu úy mạnh dạn nói thêm:

- Mấy ông muốn biểu làm sao thì biểu, chứ thật tình thì tôi... như vậy đó! Nhưng rủi một việc nữa là tôi lại thuộc vào hạng người cầm súng nên có lúc cũng ... khó ăn khó nói quá!

Tư Cầu cười nói chen vô:

- Thì tội này cũng cầm súng vậy! Có điều là tội này hồng có ưa thực dân thì... đánh giặc chơi. Mai kia mốt nọ đâu đó bình yên hết rồi thì tội này cũng rã đám đĩa cầm cày cầm cuốc trở lại chứ làm vương làm tướng gì!

Viên thiếu úy cúi đầu thở dài:

- Mấy ông có phước hơn tôi là ở chỗ đó!

Tư Cầu lại cười to:

- Thôi đi cha!

Bác Năm sốt ruột tăng háng một tiếng rồi hỏi lại Tư Cầu:

- Bây giờ chú Tư tính sao đây? Chẳng lẽ anh em mình cứ đứng đây nói chuyện năm trên năm dưới hoài với ông để chờ... tây vô nó xúc hết cả bọn!

Tư Cầu mím môi cúi xuống nhìn bức ảnh trong bóp còn cầm nơi tay, rồi ngược lên hỏi viên thiếu úy:

- Bộ hình vợ con của ông đây hả?
- Phải.
- Có nội bấy nhiêu đây thôi hay là còn nữa?

Giọng viên thiếu úy trở nên bùi ngùi:

- Tôi mới được hai đứa con gái như ông thấy trong hình đó, và cũng sắp có thêm một đứa nữa... Kỳ này, chúng tôi đều ao ước sanh một đứa con trai... (ông ta nhìn Tư Cầu cố gắng gượng cười nhưng mắt chớp lia) Vợ tôi ham một đứa con trai lắm nhưng chuyết chuyết này, dầu trai hay gái thì cũng phải đành... mờ mắt chào đời trong cảnh... mờ cõi rồi!

Tư Cầu nuốt nước miếng và thấy cổ như khô lại:

- Vậy hả... Tôi nghiệp quá há! Tháng này con vợ tui nó cũng ...

Tư Cầu kịp ngừng lời ngay chỗ đó và đưa mắt rụt rè nhìn bác Năm. Bác Năm nhăn mặt như cắn phải ớt, nhưng rồi lại lắc đầu thờ ra một hơi dài. Giọng bác đã không còn gay gắt mà trở nên trầm trầm:

- Thôi chú Tư có tính gì đó thì tính phút đi.

Tư Cầu tươi hẳn mặt lên:

- Tui tính mình thả ông quan một này dia cho rồi. Thêm người chết nữa, anh em mình cũng chẳng lợi lộc gì mà để khổ cho vợ con người ta. Vợ ông cũng gần ngày sanh... Minh cũng nên để phước dia sau...

Một đội viên đứng gần đó, ý chừng còn bức mình vì vết thương nơi da đầu mới lành trong trận vừa rồi nên lớn tiếng nói chen vô:

- Ý trời ơi, sao anh tính thả thằng chả chi cho uổng vậy anh Tư! Vợ thằng chả có gần sanh gần đẻ thì ăn thua gì đến cái chuyện đánh giặc đánh giã này chứ!

Tư Cầu vừa há miệng khẩu súng mang trên vai cho đứng ngay lại vừa quay phắt sang phía anh đội viên, mắt lườm lườm:

- Ăn thua gì không, thì tao hông cần biết đánh giết gì hết! Tao thả người ta là tao... thả vậy thôi!

Bác Năm vội bước đến níu lấy tay anh đội viên xô nhẹ đi tới:

- Thôi đi chú mày! Chú mày hông lo băng bó còn đứng xớ rớ ở đây làm chi nữa! Việc này trên có chú Tư, dưới có qua định liệu là đủ lắm rồi, chú mày còn xía vô làm gì nữa hả?

Anh đội viên đành lùi thủi bước thẳng xuống mé kinh... Bác Năm đi lại gần viên thiếu úy và nghiêm giọng bảo:

- Thôi, ông đi dia đi... chắc ông biết đường chứ!

Viên thiếu úy mở to mắt nhìn bác rồi nhìn Tư Cầu và lắp bắp hỏi lại :

- Bộ... mấy ông... thả tôi thiệt sao?

Tư Cầu khẽ gật đầu. Bác Năm nói thêm:

- Tui này đâu có nói giỡn đó ông! Ông cứ đàng hoàng ra dia hông ai làm gì đâu mà ông sợ. Như vậy để cho ông có dịp thấy rằng tui này tuy không cần biết luật lệ tù binh khỉ giết hết mà vẫn... bảnh như thường!

Viên thiếu úy nghẹn ngào đáp:

- Tôi biết ... tôi dư biết rồi. Thật tôi may mắn lắm mới được... gặp mấy ông...

Bác Năm bỗng cười xòa:

- Thôi ráng dia lo săn sóc vết thương đi rồi... còn gặp tui này nữa! Mà lần sau chắc hông được may mắn hoài hoài như vậy nữa đâu nghen! (liếc xéo Tư Cầu, bác Năm ồm ồm nói tiếp) Ông hông biết chứ cái may... bự bằng chiếc đệm của ông là ở chỗ bà một ở nhà gần ngày nằm chỗ đó, ông dia ráng lo o bé nưng niu bả cho gặt đó nghen ông!

Tư Cầu cười tủm tỉm trong lúc viên thiếu úy tuy không hiểu gì nhưng cũng lên tiếng cảm ơn rồi rít hai người :

- Thật tôi không bao giờ dám quên ơn hai ông và tất cả anh em ở đây...

Tư Cầu gấp cái bóp lại trịnh trọng trao trả cho ông ta:

- Đây tui trả lại ông.

Viên thiếu úy cung kính đỡ lấy:

- Cảm ơn...

Tư Cầu mỉm cười gạt ngang:

- Ồi chút đỉnh mà ơn nghĩa khỉ gì!

Viên thiếu úy mở bóp móc xấp giấy bạc ra, khép nép nói:

- Cái này là do lòng thành của tôi: tôi xin gởi số tiền mượn gọi là để... ủy lạo anh em ở đây...

Tư Cầu ngó bác Năm :

- Ý trời, ủy lạo... ngược nè bác! Đó, bác tính sao thì tính.

Bác Năm gãi đầu:

- Thì... ông một ông có lòng thành...

Tư Cầu cầm lấy xấp giấy bạc trao cho bác Năm rồi quay lại viên thiếu úy:

- Thôi bây giờ... đâu đó xong xuôi hết rồi, mạnh ông, ông đi, mạnh tụi này, tụi này đông... đường ai nấy theo nghen!

Tư Cầu dơ tay ngoắc anh em rồi xoay lưng đi xuống mé kinh.

Bỗng viên thiếu úy chạy theo níu lấy tay Tư Cầu. Ông ta chưa kịp nói gì thì bác Năm thấy vậy đã vội vàng bước lại hỏi chận liền:

- Gì nữa đó ông nội? Tụi này hông có dư thì giờ nghen!

Viên thiếu úy gượng cười:

- Tôi chỉ xin hỏi ông này một việc... riêng.

Tư Cầu nhú mày:

- Việc riêng?

- Không dám nào ông cho tôi biết... quý danh...

Tư Cầu hơi mỉm cười:

- Ông này sao ăn nói kiểu cọ quá... mà ông hỏi tên tui làm chi vậy! Để dễ... tóm cổ sau này hả?

Viên thiếu úy lắc đầu lia lịa:

- Tôi đâu có đến nỗi quá tệ như vậy! Sở dĩ tôi muốn biết quý danh của ông là để mai mốt gì đây, một khi đưa con thứ ba của tôi ra chào đời xin ông cho tôi được phép dùng quý danh để đặt tên lót cho nó...

Tư Cầu thờ ra:

- Ý thôi đi, ông này sao rắc rối tổ mẹ! Tên với họ gì cho nó lộn xộn thêm nữa hông biết!

Viên thiếu úy nắm lấy Tư Cầu, giọng tha thiết:

- Tôi muốn xin ông thêm một đặc ân đó. Tôi muốn rằng mãi mãi về sau này, con tôi sẽ ghi nhớ và kể lại cho mọi người khác nghe rằng, sở dĩ nó có một cái may mắn tột cùng tránh khỏi được cái số phận mồ côi cha trong bụng mẹ nó là nhờ một người mà tôn danh còn lưu lại trên cái tên lót đó.

Tư Cầu có vẻ cảm động, nhưng cũng ráng cười nói đùa:

- Thôi, tui cũng... ăn ở cho trót với ông. Tui tên Cầu, nhưng nếu bà một sanh con trai thì lấy chữ Cầu đặt tên lót được, chớ nếu sanh con gái thì ... lót chữ ấy nghe trúc trắc lắm!

Viên thiếu úy ngậm ngùi đáp:

- Dạ, chỉ có bấy nhiêu thôi...

Tư Cầu giơ tay ra dấu hỏi ông ta đi:

- Ở nếu xong hết thì mạnh ai nấy đông. Nè, ông nhớ lội ra phía sau ruộng rồi nhắm hướng đó địa thẳng tới Hồng Ngự, chớ ông đừng thả lang bang trong xóm... hông nên đi!

Viên thiếu úy có vẻ bịn rịn:

- Không biết đến bao giờ tôi mới có dịp gặp lại mấy ông...

Bác Năm nhăn mặt nói chen vô:

- Ý thôi, cái chuyện đó cho tui xin dứt đi! Mệt lắm!

Tư Cầu gật gù tiếp lời bác Năm:

- Ông dìu chuyến này nên... xin đổi đi chỗ khác, chớ ông lẩn quẩn ở đây thế nào cũng... gặp nhau, mà như vậy là khó ăn khó nói lắm!

Bỗng bác Năm vừa nghển cổ lên nghe ngóng, vừa giơ tay ra hiệu bảo im:

- Tây nó bắt đầu vô tới rồi nghen anh em! Có tiếng tàu chạy xinh xịch ngoài sông cái, đúng rồi, nước lớn nên mình nghe rõ lắm!

Tư Cầu liền ra lệnh:

- Anh em mạnh ai nấy xuống xuống bơi rút vô trong ngọn đi!

Bác Năm cũng vội chạy đi đốc thúc anh em.

Tư Cầu quay lại nhìn viên thiếu úy:

- Thôi, tui cũng xin kiếu ông.

Giọng viên thiếu úy trở nên nghẹn ngào:

- Mấy ông đi cho được ... bình yên... mạnh giỏi!

Tư Cầu mỉm cười dơ tay vẫy chào:

- Ông dìu mạnh giỏi! Nhớ nói với bà Một ráng sanh con trai đó nghen!

Nói xong Tư Cầu quày quả rảo bước đi xuống mé kinh. Trong lúc ấy, tiếng súng bắt đầu nổ. Bên ngoài sông cái, tàu Tây đã vô tới và đang cho ria đạn để dọn đường. Vài trái mọc- chê đã lác đác rơi nổ ành ành hai bên bờ kinh.

Viên thiếu úy đứng xơ rớ ở đó một chút rồi cũng vội vàng chạy ra phía mé ruộng...

Bỗng có tiếng chân chạy thình thịch rồi tiếp theo tiếng Tư Cầu réo gọi xen lẫn với tiếng đạn súng cối nổ ầm ỉ:

- Ê, ông Một!

Viên thiếu úy vội quay phắt lại và vừa lúc ấy Tư Cầu cũng vừa hốt hải chạy đuổi theo, tay cầm bộ áo quần bà ba cũ cuộn tròn lại. Viên thiếu úy lo lắng hỏi liền:

- Sao ông không lo cho anh em rút đi gấp mà còn quay trở lên đây?

Tư Cầu hấp tấp đáp:

- Rút hết trơn rồi. Đây, tui chạy vọt lên để đưa cho ông bộ quần áo này để bạn thay vào bộ cây-di kia. Tui sợ ông đi làng chàng gặp mấy cha nội khác họ... bắt lại thì ... uổng cái công tui này thả ông quá! Viên thiếu úy cầm chặt lấy bộ quần áo trong hai bàn tay:

- Cám ơn...

- Thôi, tui... lui nghen!

Dứt lời, Tư Cầu đâm đầu chạy thẳng.

Viên thiếu úy ngùi ngùi ngắm theo hình bóng của một ân nhân mà ông ta khó thể gặp mặt lại nữa được, rồi tần ngần cúi xuống nhìn bộ quần áo đen đang cầm trong tay.

Mấy phát mọc-chê nổ như muốn... búng luôn mấy khóm tre dày bịt sau xóm. Một số dân quê hốt hải chạy túa ra phía sau ruộng để tìm chỗ núp trốn. Viên thiếu úy vội lủi vào một đám sậy gần đó để thay đổi quần áo...

Thấy Tư Cầu vừa ló mặt ra khỏi mấy bụi chuối, anh đội viên ngồi đợi dưới xuồng vội cầm dầm lên và gọi to:

- Mau mau đi anh Tư ơi, tui nó đổ bộ ngoài mé sông cái rồi!

Tư Cầu vừa chạy rút xuống, vừa đáp:

- Qua tới đây nè!

Bỗng một tiếng nổ đĩnh tai điếc óc làm văng đất lên tứ tung... Tư Cầu chưa kịp nhào xuống tránh là đưa tay ôm lấy một bên ngực, buột miệng chửi thề lớn lên:

- Đ.m. trúng tao rồi Tám ơi.

Anh Tám (tên đội viên ngồi đợi dưới xuồng) đang nằm mọp xuống khoang để núp đạn nghe tiếng gọi thất thanh của Tư Cầu vội ngẩng đầu lên... Anh Tám thấy Tư Cầu một tay giữ ngực, một tay nắm lấy một tàu lá chuối rủ xuống để gượng lại cho khỏi ngã.

Tư Cầu cố nhoai người tới để bước đi nhưng tàu lá chuối vì bị trĩ xuống quá nặng nên tróc tuột dọc theo bề, khiến cho anh ta té chúi nhủi về phía trước. Anh Tám vội quăng dầm chạy lên nâng Tư Cầu dậy:

- Có sao không anh Tư?

Tư Cầu nhăn nhó rút bàn tay đang ôm một bên ngực giơ ra trước mặt: bàn tay ấy dính đầy máu. Đạn mọc-chê vẫn được câu vô đều đều như muốn vây quanh lấy hai người rút lui sau cùng ấy... Tư Cầu day qua, ráng lấy giọng bình thản bảo anh Tám:

- Em lấy khăn tắm quấn đỡ cho qua đi... rồi mình xuống xuồng cho gấp... Đem dầm cây súng cho qua... sao nó nặng chình chịch vậy nè...

Anh Tám lén quynh làm y lời Tư Cầu, đoạn dìu anh ta đi rút xuống xuồng sau mấy lần vấp ngã...

Đến nơi, Tư Cầu buông người nằm dài lên trên sạp xuồng; anh Tám vội vã níu lấy bề xô lần tới, rồi nhảy phóc lên ngồi phía sau lái, quơ lấy dầm bơi ồ ồ... Tư Cầu lại cất tiếng hỏi:

- Anh em đi trước lâu mau rồi hả em Tám?
- Dạ, lâu lắm. Bây giờ hồng chừng họ đã chống xuống bằng qua ruộng để vọt về phía bên giồng... Dạ, hể qua tới bên là kể như vững rồi ... Anh nhắm anh ... có sao hông anh Tư?
- Ở... chắc hông sao. Em bơi xăng lên để đĩa bên cho kịp... nhờ bác Năm cầm máu dùm...

Anh Tám cầm đầu cầm cổ bơi rút... Tiếng súng như đuổi theo phía sau lưng và dòng kinh bỗng nhiên trở nên vắng tanh, dài mứt một cách... để sợ vô cùng. Tư Cầu chột cựa mình rên nho nhỏ, buông thõng một cánh tay ra ngoài be xuống. Mấy đầu ngón tay chắm xuống mặt nước và kéo lê thành một lần dài theo trón xuống đi tới. Anh Tám vội gác dầm bò lên khê nhắc cánh tay Tư Cầu để xuôi lại. Anh ta cúi xuống nhìn chỗ băng vết thương và hoảng kinh khi chột thấy khoảng nước động trong khoang xuống đã biến sang màu đỏ lợt.

Anh ta hốt hải bò rột trở lại chụp lấy dầm lên, cong lưng bơi xuống đi như lướt trên mặt kinh... Vô tới đồng rau muống, anh Tám gác dầm lên, chụp lấy sào chống rút đi về phía giồng... và khi anh Tám vừa tới nơi, thì đã thấy bác Năm cùng một số anh em chực sẵn đợi trên bờ. Anh ta hấp tấp kêu lớn lên để báo tin dữ:

- Bác Năm ơi, anh Tư bị thương rồi!
- Bác Năm bươn lội đại xuống mé nước:
- Chú Tư bị thương hả? Mà nặng hay nhẹ?
- Mũi xuống vừa lướt tới là bác chụp kéo cập vô bờ và lấp bấp kêu Tư Cầu :
- Chú Tư! Chú Tư... Chú bị thương ra sao đó chú?

Tư Cầu từ từ mở mắt ra, nhăn nhó... nhưng khi nhìn ra bác Năm, anh ta cố gắng nhoèn miệng cười:

- ... Bác Năm !
- Bác Năm xem sơ qua chỗ băng và sắc diện của Tư Cầu rồi quay lên kêu réo đám anh em đang đứng bu nghệt trên bờ:
- Bậy đâu! Hai ba đứa gì xuống khiêng chú Tư! Mà nhớ nương nhẹ chớ dưng để động hay lắc chú đó nghe!

Bốn năm anh em dành nhau lội xuống... Bác Năm kèm sát một bên Tư Cầu:

- Khiêng chú đem để ở chỗ cao ráo, khuất nắng gió ở phía sau cái nhà sàn ngói đó!... Thằng Tám mày chạy lại xuống tao lấy gói thuốc đen lên nghe!... Còn đứa nào đó lo đi mượn chiếc chiếu trải sẵn đi!
- Bác Năm vừa tháo chiếc khăn tắm ra là chắc lưỡi hỏi Tư Cầu :
- Trời ơi, sao chú để bị... như vậy hả chú Tư?
- Nhớ trực lại Tư Cầu cần được nằm yên, bác vội chặn liền:
- Thôi chú đừng nói! Để qua hỏi thằng Tám cũng được ...

Và trong lúc anh Tám thuật sơ lại trường hợp Tư Cầu bị trúng miêng đạn, bác Năm vừa nghe vừa lui cui lo rịt buộc thuốc cầm máu... Nhìn sắc mặt xanh lét và đôi mắt mất thần của Tư Cầu, bác Năm lăm lăm cầm cần nhần một mình:

- Máu chảy gần sạch bách mà cầm đánh gì nữa được!

Rồi bác quay sang cự anh Tám:

- Chắc mày bơi xuống như rùa bò mới ra nông nổi này! (chột nhận thấy mình vô lý, bác thở dài rồi chép miệng than thở) Thiệt hể xềnh tui ra một chút là có chuyện rồi!

Đoạn bác ghé sát xuống mặt Tư Cầu, giọng nửa như oán trách, nửa như xót thương:

- Chú Tư... sao qua nói hoài mà chú hông chịu nghe!... Chú có thương thiên hạ thì cũng vừa vừa nó...

Tư Cầu cau mày làm bác Năm im bật, rồi Tư Cầu phều phào nói:

- Bác Năm, làm sao ... bác lo chờ tui ... địa nhà... cho kịp...

Bác Năm gạt đầu lia lịa:

- Được mà! Kịp mà!

Vừa lúc đó, có tiếng lao xao ngoài mé ruộng. Anh Tám vội chạy đi nghe ngóng và khi quay trở lại có dẫn theo cậu bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi. Bác Năm hát hàm hỏi anh Tám:

- Thằng nhỏ nào đó mậy?

Anh Tám nắm tay cậu bé dắt lại gần:

- Dạ, đây là em vợ của anh Tư qua cho ảnh hay... chỉ ở nhà sanh rồi ...

Tư Cầu mở choàng mắt ra, nặng nhọc nhắc bàn tay lên một chút để ngoắc cậu bé lại:

- Em Ba qua đó hả... Bộ chị Hai ...

Thằng Ba (em vợ Tư Cầu) thấy anh rề kêu tới, nó khóc òa lên, chạy tới quỳ xuống một bên cạnh, rồi nó vừa hít mũi, vừa mếu máo nói:

- Chị Hai sanh rồi anh ơi... Chỉ sanh hồi chiều hôm qua... chỉ biểu em bơi xuống qua cho anh hay liền... Em kiếm anh lung tung mấy nơi... kể gặp Tây bố và sau đó, em hỏi thăm gần chết, người ta mới chỉ em qua bên này... em có dè đâu anh bị... như vậy.

Nét mặt Tư Cầu có vẻ tươi tỉnh lại đôi chút. Anh ta đưa tay ra dấu cho thằng Ba cúi sát mặt xuống:

- Trai hay... gái..

Thằng Ba sốt sắng đáp liền:

- Trai. Chị Hai chỉ mong anh địa dữ lắm! Đây nè, chỉ có viết thơ kêu em đem qua cho anh (vừa nói, thằng Ba vừa móc túi lấy một tờ giấy gấp làm tư, mở banh ra trao cho anh rề).

Tư Cầu lấy bầy cầm lấy lá thơ và tờ giấy run run trên bàn tay đã mồn sức. Anh ta nhăn mặt, chớp mắt liên mấy cái: những dòng chữ trên lá thơ như nhòe hẫ đi. Anh ta khẽ lắc đầu buông thõng tay xuống:

- Em Ba ... em đọc...

Thằng Ba nhẹ rút tờ giấy ra khỏi mấy ngón tay đã bắt đầu đờ cứng của anh rề, rồi vừa sịt mũi mếu máo đọc:

“ Minh,

“Em sanh con trai hồi năm giờ chiều ngày mùng tám mình à. Em đợi hoài đợi hủ mà chẳng thấy mình về. Nhớ lời mình dặn, em sẽ đặt tên nó là Kỳ. Nó có chút xíu nhưng tía má nói nó giống mình lắm. Minh bắt được thơ này...”

Bác Năm bỗng đưa tay khều nhẹ thằng Ba và thở dài bảo:

- Thôi em...

Thằng Ba cúi xuống nhìn Tư Cầu. Nó bỗng kinh hãi đứng rột dậy, bước lùi lại phía sau một bước, rồi khóc òa lên. Mắt Tư Cầu đứng tròng và một tia máu nhỏ chảy rỉ nơi khoé miệng hầy còn phảng phất giữ một nụ cười... Bác Năm rút lấy bức thơ nơi tay thằng Ba xếp kỹ lại, cúi xuống nhét vô túi áo Tư Cầu, đoạn kính cẩn đưa tay vuốt mắt kẻ xấu số, rồi cầm lấy hai mí chiếu đắp phủ lên xác chết...

Dưới mé ruộng, một con chim vịt cất tiếng kêu thảm thiết trong đám cây diên điển và bay vụt lên làm những cánh hoa vàng ứa rơi lả tả trên mặt nước, để rồi lững lờ trôi đi... trôi đi....

Ở phía kinh Cầu Muống, tiếng súng vẫn còn nổ đều đều...

Nguồn:

<http://vietmessenger.com/books/?title=chutucrau&page=1>